

ΑΝΑΡΧΙΑ

15νήμερη

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 6 50 δρχ.

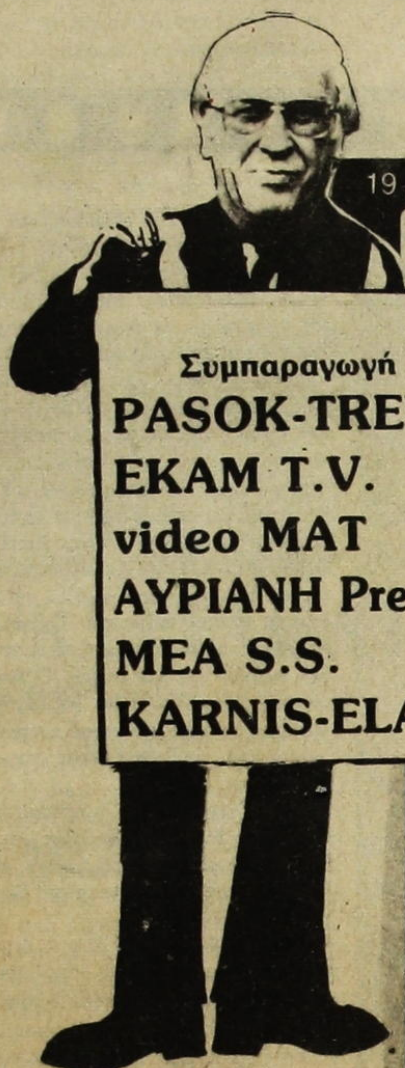
30 Γενάρη 1988

Ταχ. Θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

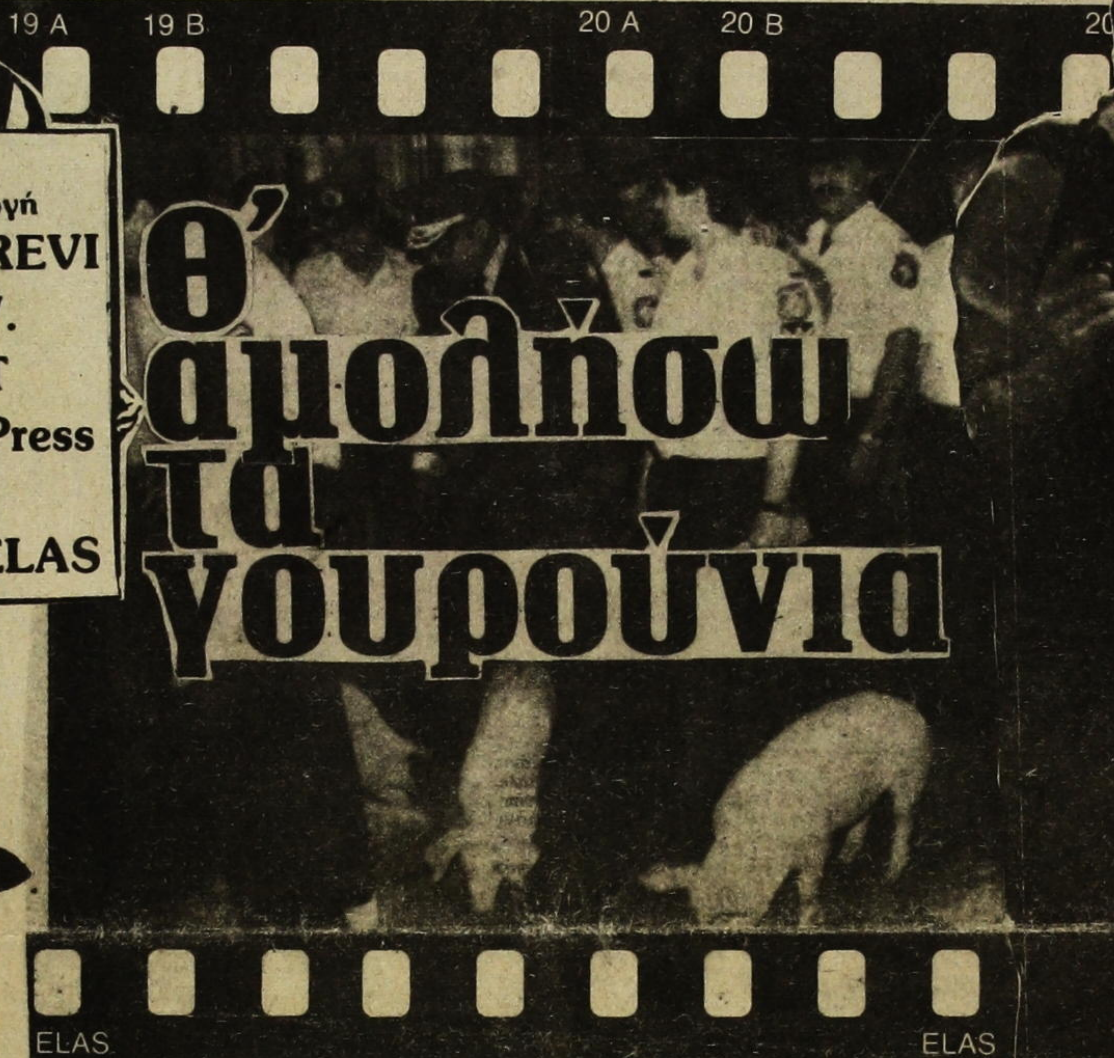
Το Θρίλερ της χρονιάς

1988

Χειρότερο κι απ' τις «Καλύτερες Μέρες»
Νέα επεισόδια που θα σας κόβουν την ανάσα...

Συμπαράγωγή
PASOK-TREVI
EKAM T.V.
video MAT
AYRIANH Press
MEA S.S.
KARNIS-ELAS

στη σελ. 2-
3-
4-

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΜΑΣ

Το τι έγινε την 1η Οκτώβρη στην Καλογρέζα και τι επακολούθησε σαν απλά γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστό σ' όλους. Αν τα γεγονότα αυτά θεωρούνταν μια απλή δημοσιογραφική είδηση τότε πράγματι δεν θάχαμε να πούμε τίποτε περισσότερο απ' όσα έχουν ήδη γραφτεί. Θάταν ανιστόρητο και συνάμα αφελές και επικίνδυνο, αν η Καλογρέζα θεωρούνταν σαν προσωπική περιπέτεια 5 ανθρώπων, ή έστω «οικογενειακή» υπόθεση των αναρχικών, που έληξε αφού πρώτα καταγράφηκε στο δελτίο ειδήσεων, στον τύπο και στα πρακτικά της αστυνομίας. Η άγρια και στυγνή δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα, και οι συλλήψεις των 4 αναρχικών που βρίσκονται εδώ και 4 μήνες σιδηροδρόμοι στις φυλακές Κορυδαλλού στέλνουν το μήνυμα των εγκληματικών προθέσεων του Κράτους.

Βρισκόμαστε στην πιο επικίνδυνη φάση ολοκλήρωσης του κρατικού ελέγχου πάνω στην κοινωνία. Οι επιταχυντικοί ρυθμοί καταστολής που επιβάλλουν στο ανθρώπινο γένος τα δύο μεγάλα αφεντικά του πλανήτη μας (και ειδικά για την Δύση, η Αμερική) έχουν μετατρέψει τους λαούς σε πειραματόζωα και τις κυβερνήσεις σε «βαποράκια» της κυριαρχίας τους.

Πιστός αποδέκτης της ιδεολογίας της παγκόσμιας κυριαρχίας, το ελληνικό κράτος αντιγράφει και μεθοδεύει τις εντολές των πατρώνων του. Σε όσους διατηρούν την διορατικότητα και την οξυδερκεία τους, η Καλογρέζα αποτελεί το πειστήριο για το ποιές είναι οι πιο ακραίες συνέπειες της κρατικής συννομωσίας. ΘΑΝΑΤΟΣ Ή ΦΥΛΑΚΗ Σ' ΟΠΟΙΟΝ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ, ΑΡΤΟΣ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ Σ' ΟΠΟΙΟΝ ΥΠΟΤΑΣΣΕΤΑΙ.

Στον εφιαλτικό κόσμο του Όργουελ η αντίσταση είναι αδιέξοδη (φυλακή ή θάνατος), η καταστολή της δημιουργικής και εξεγερτικής δυνατότητας του ανθρώπου ολοκληρωτική.

Στον θαυμαστό Νέο Κόσμο του Χάξλεϊ ο έλεγχος που ασκείται από το κράτος επιτυγχάνεται με την συστηματική

Η Καλογρέζα θα είναι πάντα στην επικαιρότητα όσο οι σύντροφοι μας θα είναι έγκλειστοι στις φυλακές του κράτους.

ενίσχυση της επιθυμητής συμπεριφοράς και η έννοια της αντίστασης στερείται παντός νοήματος. Η κοινωνία είναι ένα ατέλειωτο χασμουρητό και το κράτος ο φύλακας του ύπνου της.

Να δυο προοπτικές που όσο διαφορετικές φαίνονται, άλλο τόσο πραγματικά συγκλίνουν. Η σύνθεσή τους αποτελεί την σύγχρονη προπαγάνδα του κράτους.

Από τη μια προωθεί τον σύγχρονο κώδικα συμπεριφοράς: το σύγχρονο ζώο, παθητικό, παθητικό και άβουλο, ιστορικά χρεωκοπημένο. Η διαμόρφωση ενός τέτοιου προτύπου όχι μόνο πριμοδοτεί αλλά και επιβάλλει ως πρέπει-

σα συμπεριφορά, την καταναλωτική αποκτήνωση, την μικρομεσαιά χυδαιότητα, την εντατικοποίηση στην παραγωγή, την άνευ ορίων και όρων παράδοση του ανθρώπινου γένους στον εκφυλισμό.

Από την άλλη δολοφονεί και φυλακίζει αυτούς που αρνούνται να υπακούσουν στα σχέδιά του, εγκληματικοποιώντας την δράση τους και προβάλλοντας την ισχύ του δημοσίου.

ΕΠΙΘΥΜΗΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΕΞΟΔΟΣ. ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΤΟΥΤΟ ΤΟΝ ΕΦΙΑΛΤΗ ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΡΟΤΑΞΟΥΜΕ;

Το γεγονός ότι βρισκόμαστε στην αρχή αυτής της προοπτικής όπου το αδιέξοδο θα υφίσταται πια σαν κοινωνική σχέση με την ισχυροποίηση και την προώθηση των σχεδίων ολοκλήρωσης του κρατικού ελέγχου, μας υποχρεώνει να σταθούμε με ορθάνοιχτα τα μάτια απέναντι σε τούτη την πραγματικότητα. Να αναλάβουμε τις ιστορικές ευθύνες του Λόγου της ελευθερίας και να αποδείξουμε με τρόπο χειροποιαστό ότι μέσα σ' αυτόν τον κυκλώνα του παραλόγου υπάρχει διέξοδος ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ.

Από που μπορούμε ν' αρχίσουμε; Από παντού αν λέγαμε θάταν κάτι το κοινότυπο και το ασάφες.

Αυτό που πρέπει να θέσουμε σαν άμεσο στρατηγικό στόχο στην συγκεκριμένη ιστορική συγκυρία είναι η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, όπου και όπως αυτή εκφράζεται μέσα στους κρατικούς και τους πολιτικο-κοινωνικούς μηχανισμούς της.

Η δημιουργία ενός κινήματος αντίστασης στρατηγικά είναι η βάση για οποιαδήποτε απελευθερωτική κοινωνική δραστηριότητα, είναι η βάση που θα αποτρέψει τον εφιάλτη που προετοιμάζουν κράτος και κεφάλαιο. Αυτή η βάση είναι χρέος των μελών της κοινωνίας που νοιώθουν να ασφυκτούν μέσα στον κλοιό της κρατικής βίας και βλέπουν σαν άμεση την ανάγκη ανατροπής του σχεδίου ελέγχου, είτε αυτός περνά μέσα από νομοσχέδια, είτε μέσα απ' στη σελ. 2

από 1η σελίδα

το χτύπημα των απεργιών, είτε μέσα απ' το ηλεκτρονικό φακέλλωμα και τις παρακολούθησεις, είτε εν τέλει μέσα απ' τις δολοφονίες και τις φυλακίσεις των κοινωνικών αγωνιστών.

Σαν αναρχικοί χωρίς να παραβλέπουμε και να παραγνωρίζουμε οτιδήποτε κινείται και μεθοδεύεται προς αυτή την κατεύθυνση, θεωρούμε πως ο ειδικός στόχος για την απελευθέρωση των 4 συντρόφων μας έχει βαρύνουσα σημασία για την πορεία ενός κοινωνικού κινήματος αντίστασης. Τόσο οι εγκλωιστοί όσο και η δολοφονία του Μ. Πρέκα δείχνουν τις ακραίες επιλογές που επιφυλάσσει το κράτος σ' οποιονδήποτε αντιστέκεται για να τον αναπνέει ελεύθερα. Για τον λόγο αυτό η

ρωσής τους και η επίτευξη της θα είναι το σκευωρικό τους πλάνο κατά του κράτους - σκευωρού, και ταυτόχρονα νίκη ουσίας γι' αυτούς που θέλουν να σκέφτονται και να δρουν ελεύθερα. Η πολιτική σημασία μιας τέτοιας στρατηγικής απ' την φύση της ξεπερνά τα όρια της ενδο-αναρ-

χικής υπόθεσης, γιατί είναι βαθιά κοινωνική. Η καταγγελία της δολοφονίας του Μ. Πρέκα είναι καταγγελία κατά του κράτους και των έμμοιων δολοφόνων του που εποφθαλμιούν με το δάκτυλο στην σκανδάλη όσους αρνούνται την ξεφτίλα και υπερασπίζονται την αξιοπρέπειά τους, λεύτεροι χωρίς όρους και όρια. Η υπεράσπιση των 4 κοινωνικών αγωνιστών είναι η υπεράσπιση του ταξικού αγώνα που διεξάγει ο καταπιεσμένος ενάντια στην εκμετάλλευση, την υποδούλωση και την παθητικότητα, αρνούμενος να συμβιβαστεί με την τάξη πραγμάτων που επιβάλλει ο προαιώνιος εχθρός της κοινωνίας, το ΚΡΑΤΟΣ.

Το να δημοσιοποιηθεί πλατιά η πραγματική διάσταση των γεγονότων της Καλογρέζας είναι η απαρχή του πολέμου της αλήθειας ενάντια στην εγκληματική παραπληροφόρηση, είναι ο Λόγος της στρατηγικής για άμεση δράση με στόχο την απελευθέρωση των 4 αναρχικών. Η μεθόδευση ενός τέτοιου στόχου είναι σίγουρα πολυδιάστατη και πολύπλευρη. Εκείνο όμως που θα ενοποιήσει τις δυνάμεις ενός κοινωνικού κινήματος αντίστασης είναι η επιθετική του στά-

ση όσον αφορά το στόχο. Τούτο σημαίνει άμεση δράση χωρίς ένα βήμα πίσω. Ο αδιάλλακτος χαρακτήρας του αιτήματος, είναι η μόνη εγγύηση για την συνέχεια και την συνέπεια του αγώνα μας.

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΝΑΧΟΥΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΔΕΝ ΘΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΑΣ ΑΝΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ. ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ.

Ημπος σε εκατομμύρια τηλεθεατές, εν ψυχρώ, δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα από τους μισθοφόρους του κράτους στη Καλογρέζα, οι προφυλακίσεις των Κλέαρχου Σμυρναιού, Χριστόφορου Μαρίνου, Μάκη Μπουκουβάλα και Βαγγελιώς Βογιατζή, το πογκρόμ συλλήψεων, η εξαπολυθείσα τρομοκρατολογία και η μεθοδευμένη επίθεση στο χώρο των αναρχικών-αντιεξουσιαστών ήταν τα κορυφαία γεγονότα, μέσα στο '87, που σηματοδοτούν την εξελικτική διαδικασία εδραίωσης της κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου πάνω στην κοινωνία, όπως έχει δρομολογηθεί από τους ΠΑΣΟΚιστές διαχειριστές τους. Άλλωστε, το 1987 ήταν ο χρόνος επαλήθευσης των διαπιστώσεων για την εφιαλτική Οργανωτική πορεία της ελληνικής καπιταλιστικής εξουσιαστικής κοινωνίας στο σύνολό της, εναρμονιζόμενη με την παγκόσμια αυτή πορεία και τις επιπτώσεις των διεθνών κέντρων εξουσίας.

Η σημασία των γεγονότων της 1ης Οκτώβρη στη Καλογρέζα

Τρία είναι τα σημεία που δίνουν την σοβαρότητα και τη κορυφαία σημασία στα γεγονότα της Καλογρέζας και στα όσα επακολούθησαν:

α) Η ακραία συμπεριφορά όλων των κρατικών οργάνων και μηχανισμών.

β) Ο προχωρημένος εκφασισμός της κοινωνίας και η κοινωνική συναίνεση και συνενοχή στα εγκλήματα του Κράτους.

γ) Η αντίσταση μέχρι τις έσχατες συνέπειες της απέναντι στην κυρίαρχη λογική, αυτών που θέλουν να διατηρήσουν την αξιοπρέπεια και την ανθρωπιά τους, εν μέσω της προωθούμενης παντοιοτρόπως κοινωνικής βαρβαρότητας.

α) Η ακραία συμπεριφορά όλων των κρατικών οργάνων, όπως αναφέρθηκε, έχει να κάνει με τη δυνατότητα υπουργών, ασφαλιτών, δικαστικών (ανακριτών - εισαγγελέων) υ' αποφασιζούν για το θάνατο, τη ζωή, την ελευθερία των πολιτών, έξω και πέρα από κάθε νομικίστικη επιταγή ή διαδικασία.

Η δημόσια δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα, δεν διαπράχθηκε γιατί ήταν κοινωνικά επικίνδυνος (ήταν καταζητούμενος για κλοπή μοτοσυκλέτας, που ούτε καν είχε διαπράξει, και είχε καταδικαστεί ερήμην σε 2 1/2 χρόνια φυλάκιση). Η δολοφονία του διαπράχθηκε με τη πολιτική βούληση και μεθόδευση των επικεφαλής της κρατικής ασφάλειας για να εξυπηρετηθούν τα σχέδιά τους ενάντια στον αναρχικό χώρο και στην κοινωνία κατ' επέκταση.

Οι δηλώσεις του Δροσογιάννη («ακουμπάμε τους τρομοκράτες») και τα δημοσιεύματα του 'Εθνους για το Αναρχικό Συνέδριο και την Ένωση Αναρχικών είχαν δώσει την κατεύθυνση της κρατικής επίθεσης για τον επόμενο χρόνο και την μεθόδευση σκευωρίας. Η βάση όλων αυτών ήταν οι σχέσεις του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου με φυλακισμένους, που ήταν αναπτυχθεί κατά τη διάρκεια του κινήματος αλληλεγγύης στους αγώνες των φυλακισμένων του '79-81. Η άποψη της Ασφάλειας, που προωθείται μέσα στην κοινωνική συνείδηση, είναι ότι όλες οι οργανώσεις ένοπλης βίας (17Ν, ΕΛΑ, ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ, 1η Μάη κ.λπ.) είναι μία ή τουλάχιστον σχετίζονται μεταξύ τους και βέβαια με τους αναρχικούς (!) Αυτή είναι και η βασική κατεύθυνση των Ασφαλιτών, που προσπαθούσαν αργότερα, να «αποδείξουν» αυτές τις σχέσεις χρησιμοποιώντας τα ευρήματα (γιάφκες κ.λπ.) και τις εκ των προτέρων σχεδιαζόμενες συλλήψεις, όπως αυτές του Γερ. Μπουκουβάλα και της Βαγγ. Βογιατζή.

Μέσα σ' όλο αυτό το σχέδιο το προσεκτικά προετοιμαζόμενο, το πρόσωπο του Μιχάλη Πρέκα προσφέρεται, για πολλούς λόγους: οι προσωπικές και οι κοινωνικές του σχέσεις, το γεγονός ότι είναι φυγόποινος, και κυνηγούμενος, με πάθος για την ελευθερία του και συνείδηση, πλέον, για το ποιών των δικτύων του (τους έχει γνωρίσει καλά, μέσα και έξω από τις φυλάκες, τους έχει αντιμετωπίσει κατ' επαλήθευση, πρόσφατα, είχε γνωρίσει τις προθέσεις τους από τις δεκάδες σφαίρες που δέχτηκε στο Γαλάτσι) τον κάνει πρόσφορο για να «αναδειχτεί» ο συνδυασμός κρίκος των ένοπλων οργανώσεων.

Όμως αυτό δεν ήταν εύκολο με τον Μιχάλη Πρέκα ζωντανό. Το κράτος δεν θα μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει για τις σκευωρίες που προετοίμαζε. Έτσι η δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα αποφασίστηκε και εκτελέστηκε με την πολιτική βούληση των επικεφαλής της Κρατικής Ασφάλειας, αν και γνώριζαν ότι οι δυνατότητες διαφυγής του από τους εκατοντάδες πάνοπλους και καλά προστατευμένους ΜΕΑΤζήδες ήταν αδύνατη. Η δολοφονία του δεν ήταν μία αυθαίρετη ενέργεια ενός μπάτσου, όπως δεκάδες φορές έχει συμβεί μέχρι σήμερα, συγκαλυπτόμενη αργότερα από τον κρατικό μηχανισμό. Ήταν το απαραίτητο μέρος ενός σε εξέλιξη ευρύτερου σχεδίου καταστολής.

Αδίστακτα, λοιπόν, αποφάσισαν για το θάνατό του. Άλλωστε για τα εκτελεστικά τους όργανα αυτό ήταν πολύ πιο εύκολο. Το μίσος που τρέφουν οι μπάτσοι για τους εξεγερμένους τους έκανε να μη διστάσουν, ούτε δευτερόλεπτο να πατήσουν τις σκανδάλες, να χρησιμοποιήσουν για άλλη μια φορά τα κουμπούρια της εξουσίας ενάντια στην ανθρώπινη αντίσταση και αξιοπρέπεια.

Το ίδιο αδιότακτα είχαν πράξει μερικά χρόνια πριν στην περίπτωση του γιατρού Τσιρώνη. Εκείνη τη φορά, ήταν απόφαση των δεξιών-διακυβερνητών, αυτή τη φορά των σοσιαλιστών. Η ύπαρξη συντάγματος, νόμων περί σύλληψης, δικαστηρίων ή άλλων νομικών διαδικασιών δεν έπαιξε κανένα ρόλο στην εκτέλεση της θανατικής απόφασης των ανώτατων κρατικών οργάνων και των δολοφόνων τους.

Αδιαφόρησε το κράτος για την οργή και την σπείρα εναντίον του και για το σεβασμό, που οι άνθρωποι, όσοι μπορεί να λέγονται ακόμα έτσι, αισθάνθηκαν για τη λευκοφορεμένη φιγούρα, που πυροβολεί δυο-τρεις φορές ανάμεσα από το καταπράσινο μπαλκόνι χορεύοντας, λες το χορό του θανάτου, και προκαλώντας οργισμένους και ακάλυπτους τους καλά κρυμμένους δολοφόνους, που με ριπές εκτελούν την απόφαση του υπουργού τους και των Ασφαλιτών.

Αδιαφόρησε, λοιπόν, και πρόβαλε, κατά τον αμερικάνικο τρόπο, σε ριπλές, τη σκηνή της δολοφονίας του Μιχάλη από την τηλεόραση. Η σκηνή του θρῶλερ πρέκα να εντυπωθεί καλά στο μυαλό των θεατών. Οι σκηνοθέτες δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στο ριπλές. Δεν πρέπει να μείνει καμιά αμφιβολία για το μήνυμά:

«Όποιος αντιστέκεται, περιφρονώντας και παλεύοντας για ζωή και λευτεριά μέχρις εσχάτων, τον πε-

ριμένει ο θάνατος από τους δολοφόνους του κράτους».

Σκοπός να τρομοκρατήσει το θεατή, δείχνοντας τη δύναμή του και την αδυναμία του αντιπάλου. Γνωρίζει την δουλική ταύτιση των μικροστών της κοινωνίας μας με τους κάθε φορά δυνατούς. Οι συλλήψεις των αναρχικών Κλέαρχου Σμυρναιού και Χριστόφορου Μαρίνου είναι ευνοϊκή συγκυρία για τους τρομοκρατικούς μηχανισμούς, τους δίνει τη δυνατότητα, μια απόπειρα κλοπής της μοτορλας ενός ασφαλίτικου αυτοκινήτου, μέσα από μια σειρά λογικούς ακροβατισμούς, επαγωγές και στερεότυπα να την τραβήξουν από τα μαλλιά, και πατώντας πάνω στην κοινωνική σχέση δύο χώρων (αναρχικών - φυλακισμένων) να την μετατρέψουν σε υπόθεση «ένοπλου αγώνα». Η ξαφνική «επιτυχία» της Ασφάλειας την αναγκάζει, να επισπεύσει και την κυοφορούμενη από μήνες σκευωρία σε βάρος αναρχικών. Έτσι, συλλαμβάνονται ο Μάκης Μπουκουβάλας και η Βαγγελιώ Βογιατζή γιατί η ύπαρξη δύο 21χρονων, όπως ο Κλέαρχος και ο Χριστόφορος, δεν δένουν το τρομοκρατολογικό τους σενάριο. Και οι δύο έχουν μια ηλικία γύρω στα 30 έχουν κοινωνική και πολιτική δράση χρόνια τώρα και σχέσεις τέτοιες, που διευκολύνουν το σχέδιο των Ασφαλιτών. Η σχέση της Βαγγελιώς με τον Μιχάλη με τον οποίο έχει ένα μωρό δίνουν τη δυνατότητα σε Ασφαλίτες και δικαστικούς να τις φορτώσουν κατηγορίες, που βέβαια, καμιά δεν αποδεικνύει την σχέση της με οποιαδήποτε ένοπλη οργάνωση, εκτός από την προσωπική της σχέση με τον Μιχάλη. Έντεχνα, βέβαια, τοποθετούνται στοιχεία που δένουν το σενάριο, με τη γιάφκα της Καλαμά, πούχε αποδοθεί στον Τσουτσουβρή, όμως, από πούθενά δεν αποδεικνύεται σχέση της με τον Σμυρναιό, Μαρίνο και Μπουκουβάλα.

Ο τρόπος σύλληψης της δεν έχει να ζητήσει σε τίποτα από τις ναζιστικές συλλήψεις. Συλλαμβάνεται στο νοσοκομείο, ποχέι μεταφερθεί ο θάνατος τραυματισμένου σύντροφός της και όπου έχει πάει με αγωνία να πληροφορηθεί για την κατάστασή του. Χτυπιέται και συλλαμβάνεται με μια φίλη της χωρίς καμιά αιτιολογία. Την πρώτη μέρα κρατείται σαν μάρτυρας στην υπόθεση, ενώ τη δεύτερη μετατρέπεται σε κατηγορούμενη, σαν μέλος «συμμορίας». Δεν την αφήνουν ούτε στη κηδεία του συντρόφου της να βρεθεί. Κλείνεται στις φυλάκες, όπου βρίσκεται με τον μόλις ενός χρόνου γιο της με κατηγορίες, πούχουν να κάνουν με «στοιχεία» πούταν γνω-

στά πάνω από ένα εξάμηνο, και χωρίς νάχει κατηγορηθεί μέχρι τη σύλληψή της, γι' αυτά.

Ο Μπουκουβάλας συλλαμβάνεται και αυτός με τρόπο πρωτοφανή. Μια διμοιρία ΜΑΤ και τρεις ΜΕΑΤζήδες με τα πιστόλια στα χέρια, αφού κατηλώνουν, τρομοκρατώντας, όλους τους θαμώνες μιας καφετέριας, τον απαγάγουν χωρίς καν να δείξουν ταυτότητες, χωρίς καν ένταλμα. Οι διωκτικές αρχές δεν ξέρουν πως να χρησιμοποιήσουν την σύλληψή του και πως να την συνδέσουν. Ισχυρίζονται ότι έχουν δαχτυλικό αποτύπωμά του στο υπόγειο της Καλαμά, ένα ακριβώς χρόνο πριν! Ο ανακριτής που τον προφυλακίζει το κάνει χωρίς ΚΑΝΕΝΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ, αφού το «δαχτυλικό αποτύπωμα» δεν πάει παρά μετά 3 μήνες (!) στο φάκελο, από τη προφυλάκιση του. Προφυλακίζεται, λοιπόν, μόνο με τη διαβεβαίωση περί της ενοχής του και την εντολή της Ασφάλειας. Ο Ανακριτής, εξάλλου, τον προφυλακίζει χωρίς διαβιβαστικό και δίχως να είναι δυνατό να αιτιολογήσει σε ποια περίπτωση υπάγεται, στην υπόθεση Πρέκα, στην υπόθεση της Καλαμά ή και στις δύο.

Στις προφυλακίσεις των τεσσάρων και ιδιαίτερα του Μάκη Μπουκουβάλα και της Βαγγελιώς Βογιατζή, ανακριτής και εισαγγελέας έδρασαν σαν εκτελεστικά όργανα του υπουργού Δροσογιάννη και της Ασφάλειας.

Στην υπόθεση αυτή, όλα τα όργανα του κράτους, δικαστικά και δικαστικά, ταυτισμένα προσωπικά και απόλυτα με τον Κρατισμό αναφωνούσαν: «Το κράτος είμαι ΕΓΩ».

Τις επόμενες, ακολούθησε από την 1η Οκτώβρη, μέρες πογκρόμ συλλήψεων, γνωστών, φίλων, συγγενών του Μιχ. Πρέκα και των κατηγορουμένων. Η αρχή της συλλογικής ευθύνης των ναζιστών εφαρμόστηκε σε μεγάλη κλίμακα. Έφοδοι σε σπίτια, σε στέκια, απόκρυψη των συλλαμβανόμενων και άρνηση της Ασφάλειας, ότι κρατάει δεκάδες άτομα (σε συγγενείς και δικηγόρους), ξυλοδαρμοί, απειλές, ανακρίσεις μέχρι και για τις μουσικές προτιμήσεις των συλληφθέντων.

Στο διαβιβαστικό της η Ασφάλεια κατηγορεί, με «στοιχεία» φιλικές φωτογραφίες, για συμμετοχή στην Αντικρατική Πάλη, τρεις κοπέλλες. Δυο μήνες αργότερα με άλλο διαβιβαστικό κατηγορεί άλλους 25, για τις σχέσεις τους ή για την οποιαδήποτε βοήθεια στον κυνηγημένο Μιχάλη Πρέκα ή γιατί το όνομά τους, ή οι διευθύνσεις τους ή τα τηλέφωνα τους βρέθηκαν πάνω στον νεκρό ή στα σπίτια που κρυβόταν στην οδό Κύπρου, την Ανάφης και αλλού. Σαφώς υποδεικνύει αυτούς λοιπόν, τους 25 σαν μέλη μιας οργανώσεως (!) και προτρέπει τους ανακριτές και εισαγγελέες για τις προφυλακίσεις τους. Θέλει να δείξει ότι η επιτυχία της είναι τεράστια με την «εξάρθρωση» πολυμελούς οργάνωσης! Επικεφαλής όλων αυτών των μεθοδεύσεων από την πλευρά της Κρατικής Ασφάλειας, για να μην υπάρχουν, τυχόν παρερμηνείες ή τυυχόν παραδηγήσεις, περί της απόλυτης σχέσης του κυνηγού και δημοκρατικής περιόδου, ο υποδιευθυντής της, Νίκος Σουλιάτης, βασανιστής της επταετίας και χειριστής των υποθέσεων ένοπλης βίας.

Ο Δροσογιάννης και ο Σουλιάτης προσπαθούν υ' αποδείξουν τις σχέσεις 17Ν, ΕΛΑ, Αντικρατική Πάλη, Ιούνης '78 και του Μιχάλη Πρέκα και όλων αυτών με τους αναρχικούς (!) μέσω της γιάφκας της Καλαμά και τις συλλήψεις του Μάκη και της Βαγγελιώς. Αποδεικτικά στοιχεία κατά την ασφάλεια είναι αρμαθίες κλειδιά, που βρέθηκαν στην Καλαμά και κάποια από αυτά «χρησιμοποιήθηκαν» για να παρθούν αυτοκίνητα, με τα οποία έδρασε η 17Ν, πράγμα που διαψεύδεται από την οργάνωση με αποδείξεις καθώς και τις μαρτυρίες των κατόχων. Αλλά κι αν ακόμα η Ασφάλεια δε το πετυχαίνει αυτό, ακροβατώντας σε ενδείξεις και επιθυμίες της, προσπαθεί να εμπλέξει σ' αυτή την υπόθεση των μέσω «ευρημάτων» στα σπίτια του Μιχάλη Πρέκα στην Κύπρου και στην Ανάφη, και τους τέσσερις με κάποιες ενέργειες των τριών καλοκαιρινών μηνών του '87 (τα όπλα δηλ. της Ραφήνας, που πήρε ο Πρέκας σε συνεργασία με τον νεαρό λιμενικό, και κάποια υλικά (γραφομηχανή και δυναμίτες), που χρησιμοποιήθηκαν σε δυο-τρεις ενέργειες) και τους άλλους 25 του δεύτερου διαβιβαστικού. Ειδικά μέσω καρμπαταίνιας τους δύο υπεύθυνους της τέως εκδιδόμενης αναρχικής εφημερίδας ΔΟΚΙΜΗ και τους υπεύθυνους της πρωτοεκδιδόμενης από 1η Οκτώβρη εφημερίδας ΑΝΑΡΧΙΑ.

Εδώ, φθάνουμε στη μεθοδευμένη πλέον εξέλιξη της Καλογρέζας. Ο στόχος γίνεται φανερός δια γυμνού οφθαλμού στον καθένα: οι ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ και όσοι αντιστέκονται, παντοιοτρόπως, στις κυρίαρχες λογικές της εξουσίας.

από σελ. 2

Στα διαδραματιζόμενα, απαραίτητη η παρουσία του τύπου. Όλες οι μεθοδεύσεις σε επίπεδο εντυπωσιασμού της κοινής γνώμης, που προωθούνται από την Ασφάλεια βλέπουν το φως της ημέρας. Μιλάν για καρφώματα ή σπασίματα των συλλληφθέντων, υπονοούν χαφιέδες της Ασφάλειας μεταξύ των αναρχικών, γράφουν για χτυπήματα στις «τρομοκρατικές» οργανώσεις, βομβαρδίζουν με αντι-κρουόμενες πληροφορίες το κοινό, αναφέρουν για δήθεν «εγκεφάλους», για επικείμενες συλλήψεις, για... για... για... κι όλα αυτά από «αποκλειστικές πληροφορίες» μέσα από την Ασφάλεια. Με την πάροδο των ημερών φαίνονται τα γεγονότα στην πραγματική τους διάσταση. Το φοβερό χτύπημα στις οργανώσεις 17N, ΕΛΑ κ.λπ. δεν έγινε. Αυτές εξακολουθούν να υπάρχουν ανέγκικτες, άρα τέτοιου είδους «επιτυχία» δεν υπήρξε. Αυτό, που πέτυχε να επιδείξει η Ασφάλεια είναι το δολοφονικό και απαίσιο μούτρο του Κρατισμού κάτω από όποια μάσκα δημοκρατική, σοσιαλιστική ή άλλη κι αν κρύβεται και τον κίνδυνο που εμπεριέχεται για την κοινωνία και τους ανθρώπους, που αγωνίζονται ενάντια στις κυρίαρχες επιλογές του Κράτους και των αφεντικών.

β) Την 1η Οκτώβρη όμως δε φάνηκε μόνο το απαίσιο μούτρο του Κρατισμού και των οργάνων του. Φάνηκε και η άλλη θλιβερή κοινωνική διάσταση. Αυτή των Καρνήδων, των μικροαστών με τις πνιγμένες και τις παντόφλες, της ανθρώπινης αιμοδιφούς υπόστασης της σύγχρονης Ρωμαιοκής αρένας-τηλεόρασης, των απολογητών ΠΑΣΟΚορουφιδών της εξουσίας. Η θριαμβευτική κραυγή του Δροσογιάννη «η κοινωνία τους χτύπησε» δίνει το μέτρο.

Οι «αγανακτισμένοι» πολίτες ήταν αυτοί που δώσαν το Πρέκα, τον Μαρίνο και το Σμυρναίο στους

δολοφόνους και ανθρωποφύλακες. Πήραν μέρος στη ρουφιανιά, στο ανθρωποκνηνητό και στο χτύπημα του Μαρίνου και του νεκρού Μιχάλη. Ο κόσμος αυτός ήρθε αντιμέτωπος με τον κόσμο της ανθρωπιάς και μπήκε στην υπηρεσία του αφέντη-Κράτους με πιο βάρβαρες προθέσεις κι από αυτές των μισθοφόρων του. Στην δολοκτητική κοινωνία γνώριζαν καλά ότι ο πιο σκληρός, ο πιο άγριος απέναντι στους δούλους δεν ήταν ο αφέντης, αλλά ο αρχιδούλος ή ο απελεύθερος. Σαν πιστά σκυλιά φέθηκαν, λοιπόν, οι έντιμοι πολίτες φτάνοντας στην έσχατη συνέπειά του το ραγιαδισμό. Με τις καταθέσεις τους στην Ασφάλεια για τα γεγονότα, υποδείγματα του μικροαστικού εσωτερικού τους βόθρου, ζητούν το μερίδιό τους στην εξόντωση του Πρέκα και των συντρόφων του, και τόχουν. Καμαρώνουν γιατί νοιώθουν ασφαλείς στην αγκαλιά του Κράτους, που τους εξέθρεψε, και προσπαθούν να καλύψουν με τις κατευθυνόμενες από τους ασφαλίτες καταθέσεις τους τους δολοφόνους. Είναι αυτοί οι ίδιοι που οι όμοιοί τους κάθε μέρα δολοφονούν και κομματιάζουν τις γυναίκες τους, τις κόρες τους, τα παιδιά τους, τους άντρες τους, που φτιάχνουν εταιρείες δολοφόνων, που καταχράνται εκατομμύρια (όπως ο Καρνής), που βιάζουν τις γυναίκες τους, που ξεφορτώνονται τους γέροντες τους στα γηροκομεία, στα άσυλα - εξόντωσης, που σύνθημά τους βιωμένο είναι «ότι φάμε, ότι πιούμε, από όποιον μπορούμε». Σ' αυτούς απευθύνεται η τηλεοπτική σκηνή-ριπλέρ του θρίλερ της Καλογρέζας. Το κράτος απ' αυτούς ζητάει να συμπαράταχτούν στην αδιότατη δύναμή του, να το θεοποιήσουν και του προσφέρουν τις απαραίτητες προς τιμή του ανθρωποθυσίες, να σκύψουν και να ορκιστούν απόλυτη υποταγή και αφοσίωση.

Όλοι αυτοί αποτελούν την αφρόκρεμα του Έθνους, τη μαγιά της τεκταινόμενης Αλλαγής. Όργανο τους, απόλυτα ταυτισμένο μαζί τους, η ΑΥΡΙΑ-ΝΗ, η ρουφιανότερα των Ελλήνων εφημερίδα και βέβαια όλοι οι πληρωμένοι κονδυλοφόροι-απολογητές της κρατικής και λαϊκίστικης μικροαστικής θηριωδίας.

γ) Όμως πλάι σ' όλα αυτά τα γεγονότα της Καλογρέζας ανέδειξαν και κάποια άλλα χαρακτηριστικά, που επιζούν μέσα στο κοινωνικό σώμα. Το πάθος και η αγάπη για τη ζωή, για τη λευτεριά, για την αξιοπρέπεια, για την ανθρώπινη αλληλεγγύη, για την απόλαυση, για την αντίσταση, για την ανατροπή. Ο Πρέκας κυνηγημένος και οπλισμένος, με το νεαρό Μαρίνο φέρονται ευγενικά, ανθρώπινα, αν και έχουν τη δυνατότητα οποιασδήποτε άλλης επιλογής, απέναντι στην οικογένεια Καρνή, διασκεδάζουν τους φόβους τους και φτάνουν να εμπιστευτούν το λόγο της τιμής τους.

Ο Μιχάλης, όταν βλέπει ότι όλα είναι χαμένα και γνωρίζοντας τις δολοφονικές επιλογές των διωκτών του προτιμάει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, και την συνέχισή της αντίστασής του μέχρι το θάνατο, για

τί έχει γνωρίσει τον εξευτελισμό, τη φυλακή, τα βασανιστήρια.

Οι δυο νεαροί, Κλέαρχος και Χριστόφορος, στέκονται με αξιοπρέπεια απέναντι στους διώχτες τους και διακηρύσσουν την συνέπειά τους στις αρχές, που έμπραχτα εκφράστηκαν από την ενεργή αλληλεγγύη τους σ' έναν καταδικασμένο από το κράτος άνθρωπο.

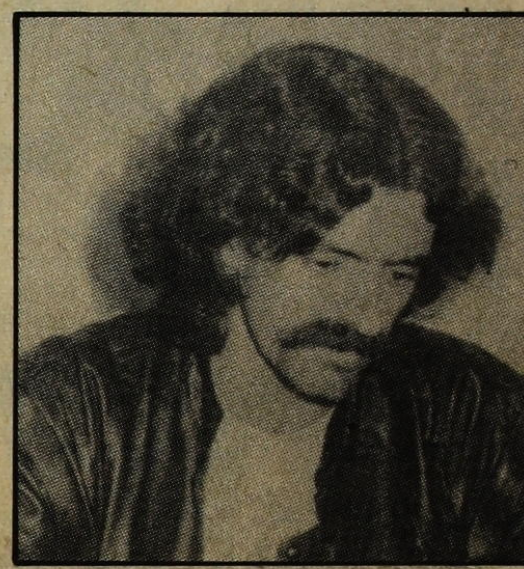

Η Βαγγελιώ, σύντροφος του Μιχάλη, στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής του, βρίσκεται μαζί του δι- ακινδυνεύοντας και η ίδια τη προσωπική της ελευθερία, κάνει ένα παιδί από αγάπη για τη ζωή που συνεχίζεται, παρά και ενάντια στο σκεπτικισμό της μικροαστικής ανασφάλειας. Ο Μιχάλης σκοτώθηκε, ο γιος τους ζει. Η ίδια στη φυλακή τιμωρημένη για την αγάπη της στη ζωή, την αλληλεγγύη στο σύντροφό της, την προσωπική αγωνιστική και ανθρωπινή παρουσία της σε κοινωνικούς αγώνες.

Τα γεγονότα στη Καλογρέζα ανέδειξαν αυτό το άλλο πρόσωπο της κοινωνίας, που συνεχίζει να αγωνίζεται έστω με τις μικρές δυνάμεις του ενάντια στην κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου, ενάντια στον εκβαρβαρισμό της κοινωνίας, διατηρώντας τις ανθρώπινες αξίες.

Όλα αυτά τα χρόνια αυτή η μεριά της κοινωνίας παλεύει απεγνωσμένα, έχει νεκρούς, κτυπημένους, βασανισμένους, φυλακισμένους, πέφτει σε λάθη, κάνει πίσω, προσπαθεί να οργανωθεί, να υψώσει τη φωνή της, να την κάνει να ακουστεί. Είναι οι νεο-λαίοι, οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές και όλοι όσοι αγωνίζονται για την κοινωνία της ανθρώπινης αλληλεγγύης, αξιοπρέπειας και του έρωτα για τη ζωή, όλοι όσοι αποδεικνύουν την ανθρωπιά τους έξω και πέρα από τα κομματικά λάβαρα-χρώματα, ή τους ψευδείς διαχωρισμούς.

Αυτοί, λοιπόν, οι πολίτες είναι, που, κατά κοινή διαπίστωση αποτελούν τον στόχο της εντεινόμενης κρατικής καταστολής. Είναι αυτός ο κοινωνικός χώρος, που λόγω των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του το κράτος προσπαθεί να τον περιθωριοποιήσει και ποινικοποιήσει για να επιτεθεί άμεσα μετά σε κάθε αντιστεκόμενο μες στην κοινωνία.

Η Καλογρέζα και το γίνεσθαι της Κυριαρχίας

Η «υπόθεση Πρέκα» λοιπόν, είναι αυτή που εμπεριέχει όλα τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, που καθημερινά προβάλλουν την εφιαλτική πορεία της κοινωνίας μας προς τον απόλυτο τρόμο.

Έτσι, αν παλιότερα στη φύση της εξουσίας ήταν η επέκταση της κυριαρχίας, αυθαιρεσίας, πάνω στην κοινωνία, σήμερα πια αποτελεί την θρησκεία της. Κυριαρχία πάνω στον άνθρωπο και στην κοινωνία με όριο το απόλυτο που στριζέχεται πλέον στις σύγχρονες τεχνολογίες και ενέργειες και που εκφράζεται με τη θεσμοθέτηση νέων νόμων καταστολής κι ελέγχου πάνω στις κοινωνικές ομάδες. Το σύγχρονο κράτος με τη δύναμη που διαθέτει, προχωρεί προς αυτή τη κατεύθυνση του ολοκληρωτισμού αφανίζοντας σταδιακά μία-μία κοινωνική ομάδα, που αντι-στέκεται.

Εκτός όμως από τη δυνατότητα που έχει το κράτος σήμερα και που εκφράζεται με τις δυνάμεις καταστολής, ειδικές για κάθε περίπτωση, μ' ένα δικτυωμένο κράτος και παρακρατικό έλεγχο, με τις σύγχρονες τεχνολογίες, στην υπηρεσία των κατασταλτικών μηχανισμών, χρειάζεται και μία θεωρία, ιδεολογία - ΕΠΙΦΑΣΗ για να πραγματοποιήσει τον εφιαλτικό οργουελικό κόσμο, που υπόσχεται στον εαυτόν του.

Η πορεία ολοκλήρωσης του σύγχρονου κράτους περνάει από το «κοινωνικό» κράτος και επιδιώκει τόσο την συναίνεση όσο και την πλήρη υποταγή της κοινωνίας.

Το σημείο απ' όπου σήμερα η εξουσία προεπεκτείνει την κυριαρχία της είναι η γνωστή τρομοκρατολογία. Με βάση τον πόλεμο ενάντια στους «τρομοκράτες» περιθωριοποιεί κοινωνικές ομάδες που αντιστέκονται, ποινικοποιεί κοινωνικούς αγώνες, καταστέλλει με φυσική βία, δολοφονεί οποιαδήποτε φωνή αντίστασης.

Το γερμανικό κράτος με πείρα και μνήμη στην απόλυτη καταστολή — Νταχάου· Αουσβιτς — ενσάρκωσε αυτές τις αλήθειες ξεκινώντας από απαγόρευση αφοισκοτήτων, πέρασε στα λευκά κελιά και συνεχίζει με την ποινικοποίηση της καθιστικής συγκέντρωσης διαδήλωσης.

Αυτό όμως που είναι πιο έκδηλο στο χώρο της παγκόσμιας κυριαρχίας είναι ο ρόλος του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές γνωρίζουν πλέον ότι η κυριαρχία τους στον πλανήτη θα στηρίζεται στις σύγχρονες μορφές καταπίεσης και υποδούλωσης με βάση τις σύγχρονες τεχνολογίες (πρόσφατα στοιχεία δείχνουν ότι το 65% των Αμερικανών εργάζονται στην πληροφορική). Οι

επενδύσεις στον πόλεμο των άστρων δεν είναι η απάντηση στους Ρώσους στρατοκράτες, αλλά ένα βήμα για την προώθηση του επεκτατισμού τους.

Η επίφαση — πόλεμος ενάντια στη τρομοκρατία — είναι ως θεωρία ικανή και αναγκαία συνθήκη για την πραγματοποίηση του ολοκληρωτικού σχεδίου και εδώ.

Η IBM με την ίδια ευκολία που συμμετέχει στην επένδυση «πόλεμος των άστρων», με την ίδια ευκολία συμμετέχει στην προκήρυξη του διεθνούς κονσέρτσιου για την ανακάλυψη τρομοκρατικών οργανώσεων απ' όλον τον κόσμο.

Ο εναρμονισμός των κρατών της Δυτ. Ευρώπης με την αμερικανική κυριαρχία, και των κρατών της Ανατ. Ευρώπης με την Ρώσικη στρατοκρατία καταδειχνουν την παγκοσμιότητα των σχεδίων ή του πλήρους ελέγχου του ανθρώπινου γένους ή του πλήρους αφανισμού του.

Δε θα μπορούσε βέβαια το Ελληνικό κράτος να αποτελέσει εξαίρεση μια και το ΠΑΣΟΚ έχει ιδιαίτερα συμφέροντα από τη συμπαράταξη αυτή του τρόμου, συμμετέχοντας στο διεθνοποιημένο σχέδιο καταστολής ΤΡΕΥΙ, ανταλλάσσοντας τις κορώνες για εθν. ανεξαρτησία με ψύχουλα ιδιαίτερης κυριαρχίας, επενδύσεις αμερ. κεφαλαίου, θετικές ταξιδιωτικές οδηγίες και ότι άλλο μπορεί να ρευστοποιηθεί.

Η θεσμοθέτηση της κυριαρχίας: η κοινωνική συναίνεση και η κρατική βία

Αφότου το ΠΑΣΟΚ ανέλαβε την διαχείριση των καπιταλιστικών υποθέσεων επιχείρησε να φέρει την κοινωνική και εργασιακή ειρήνη, προϋπόθεση απαραίτητη για την ΑΛΛΑΓΗ (μετεξέλιξη) του υπάρχοντος πλέγματος εκμετάλλευσης και εξουσίας χωρίς επικινδύνους κοινωνικούς κλυδωνισμούς.

Η σοσιαλιστική και λαϊκίστικη συνθηματολογία της αριστεράς έγινε το ιδεολογικό μέσο για την κοινωνική συναινετική διαδικασία. Και όταν ο χρόνος και η καπιταλιστική πραγματικότητα έφθειραν αυτήν την συνθηματολογία και τους φορείς της αριστεράς, το ΠΑΣΟΚ δε δίστασε, όταν οι αναρχικές αντιεξουσιαστικές απόψεις άρχισαν να βρίσκουν απήχηση — ιδιαίτερα σε μεγάλες μάζες της νεολαίας — να προσπαθήσει να τις αφομοιώσει συνθηματολογικά και να τις χρησιμοποιήσει ιδεολογικά (βλέπε περσινές δηλώσεις Αντρέα στο Νταβός «περί αντικρατισμού του ΠΑΣΟΚ από την εποχή της ιδρυτικής διακήρυξης του κι τους τσαρλατανισμούς-δηλώσεις Δαλιωτήδων - Γιώργου Παπανδρέου υιού και όλου του τσαρλάρου γύρω από το υφυπουργείο Νέας Γενιάς).

Στο μέτρο λοιπόν που το όραμα του σοσιαλισμού αποδείχτηκε για το λαό όνειρο απατηλό και άρα ανεπιτυχής ο ιδεολογικός έλεγχός του, Αστυνομία (ΜΑΤ - ΜΕΑ - Ασφάλεια) και ΕΥΠ (πρώην ΚΥΠ) που πάντα έπαιζαν πρωτεύοντα ρόλο στην Ελλάδα, εντατικοποιούν την δράση τους προς κάθε κοινωνική κατεύθυνση χρησιμοποιώντας, πλέον, τα εκσυγχρονισμένα μέσα καταστολής (σύμφωνα με τις μοντέρνες «αντικρατικές» αντιλήψεις του ΠΑΣΟΚ) σαν μέσα πειθούς. «Όπου δεν πίπτει λόγος, λοιπόν, πίνει ράβδος». Βέβαια, η επίθεση του κράτους ξεκινάει πάντα από μέτωπα αντίστασης, τρωτά, αδύναμα αλλά και πιο αποφασισμένα και στη συνέχεια επεκτείνεται σ' όλες τις άλλες καταπιεζόμενες κοινωνικές κατηγορίες.

Οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές είναι ο πρώτος στόχος για την υλοποίηση του ευρύτερου κρατικού σχεδίου καταστολής. Η αμεσότητα και η απλότητα αντίδρασής τους είναι και ο δείκτης (έμμεσα) αντί-

δρασης της κοινωνίας.

Ήδη, από το '81 έρχεται η αστυνομική καταστολή στις καταλήψεις, που σήμανε το τέλος του κινήματος αλληλεγγύης στους φυλακισμένους, πούχε αναπτυχθεί πριν το ΠΑΣΟΚ. Αυτό ανέλαβε απλά να το εξοντώσει και κατασταλτικά για να περάσει γρή-

γορα από κάποιες υποσχέσεις για την βελτίωση συνθηκών κράτησης στη συνέχιση της συγκάλυψης βασανιστηρίων των φυλακισμένων, στη διατήρηση του Νταχάου της Κέρκυρας και στη μαζική καταστολή των φυλακισμένων.

Επόμενο βήμα οι εισβολές και οι επιθέσεις των ΜΑΤ στα Εξάρχεια. Έχει προηγηθεί η «εισβολή» της ηρώνης, που προωθείται, ταυτόχρονα, σ' όλη την κοινωνία από τους ίδιους τους διώχτες των κρατικών υπηρεσιών. Αρχίζει η αντίστασή στην αστυνομική θηριωδία και πρέζα, που κρατάει αρκετά. Κορυφώνεται με την κατάληψη του Χημείου το '85 και μ' ένα νεκρό, το Μιχ. Καλτζέα, στο Πολυτεχνείο '85.

Η ασφάλεια εντείνει τις παρακολουθήσεις, προετοιμάζει σκευωρίες, που ξεσκαπάζονται άμεσα, γιατί η μέθοδος είναι πεπαλαιωμένη (περίπτωση Κ. Ιατροπούλου).

Η ΚΥΠ, ταυτόχρονα, κάνει ότι μπορεί για να προσάψει το Έθνος από τον εσωτερικό εχθρό — Αλεξάκηδες - Κρυστάλληδες - Κοριοί.

Παράλληλα, η καταστολή κατευθύνεται και σ' άλλους κοινωνικούς χώρους.

— Θεσμοθετούνται οι απαγορεύσεις απεργιών με οικονομικά αιτήματα.

— Νομιμοποιείται η παρουσία και η δράση σ' όλους τους χώρους (εργάτες, αγρότες, φοιτητές) των ΜΑΤ.

— Κτυπούνται λαϊκές κινητοποιήσεις, δολοφονείται ο εργάτης Μαυροειδής.

— Οι παρακολουθήσεις των πολιτών ανεξάρτητα ιδεολογικών απόψεων ή πολιτικών κομμάτων εκ- συγχρονίζονται και γενικεύονται.

— Δολοφονούνται πολίτες για διάφορους λόγους (βλέπε Σινιώρος, αγγιλιά τουρίστρια, κανδανολίων κ.ά) από την Αστυνομία.

Το 1987 ήταν η χρονιά που οι μεθοδεύσεις, του ΠΑΣΟΚ, είτε κατασταλτικές, είτε ιδεολογικές, για την εδραίωση της απόλυτης κυριαρχίας της καπιταλιστικής εξουσίας, βρήκαν μέσα από συγκεκριμένες θεσμοθετήσεις, ενέργειες και γεγονότα την έκφρασή τους.

Οι «αντικρατικές» δηλώσεις του Αντρέα στο Νταβός.

Οι εξαγγελίες για χτύπημα της γραφειοκρατίας, για εκδημοκρατισμό, για ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, για οικονομική και βιομηχανική πρόοδο, για κοινωνικά μέτρα (κανονισμοί ανθρώπων σε φυλακές - στρατό, υγεία - ΕΣΥ, καταπολέμηση ναρκωτικών, διάθεση της εκκλησίας, περιουσίας στους αγρότες, μέτρα για το νέφος) αφορούν χρόνια αιτήματα της αριστεράς, που το ΠΑΣΟΚ υπόσχεται να υλοποιήσει επιζητώντας ουσιαστικά την συναίνεση της κοινωνίας για τις συντελούμενες θεμελιώδεις αλλαγές — θεσμοθέτησης και εδραίωσης της κυριαρχίας Κράτους και Κεφαλαίου. Έτσι, με τέτοια ιδεολογικά προκάλυμματα, προωθούνται και θεσμοθετούνται:

στη σελ. 4

— Ο ΡΚΑΜ, ο θεμελιώδης νόμος προς την κατεύθυνση του οριστικού ελέγχου του ανθρώπου, από τη στιγμή της γέννησής του ως το θάνατο, μέσω των κομπιούτερ και της πληροφορικής.

— Ο Νόμος για την «καταπολέμηση των ναρκωτικών» που γίνεται το μέσο ευρύτερης προώθησης, αφού το ποσοστό κέρδους σε συνθήκες μεγαλύτερης «απαρνομίας», αυξάνεται και έτσι γίνεται ισχυρό κίνητρο διακίνησης, ειδικά της πρέζας. Ήδη, μετά την ψήφιση του νόμου, εκτιμήσεις μιλάνε για έναν καινούργιο πρεζάκια κάθε δύο μέρες, ενώ οι θάνατοι από ναρκωτικά έχουν γίνει σχεδόν καθημερινό φαινόμενο, έτσι που το '87 θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και σαν χρόνος της πρέζας.

— Το νομοσχέδιο για την «ελεύθερη ραδιοφωνία» θεσμοθετεί τον έλεγχο του κράτους και των μεγάλων οικονομικών μηχανισμών πάνω στα ραδιοκύματα, με τον τρόπο, που γίνεται αυτός και στις εφημερίδες.

— Το νομοσχέδιο για τον στρατό, που ενισχύει την στρατοκρατική εξουσία πάνω στους νέους, που προσπαθεί να χτυπήσει αυτούς, που με διάφορους τρόπους αρνούνται να υπηρετήσουν, ενισχύοντας τους μηχανισμούς ελέγχου και αυξανοντας τη θητεία στους αντirrησίες συνείδησης. — Η υπόθεση ΛΑ-ΖΟΠΟΥΛΟΥ-ΑΥΡΙΑΝΗΣ έδωσε το μέτρο των στρατολογικών ρυθμίσεων.

— Η διάρθρωση νέων εκπαιδευτικών δομών με κατεύθυνση τις νέες τεχνολογίες, ειδικά της πληροφορικής, που είναι απαραίτητη για την δημιουργία

υλικής και ανθρώπινης υποδομής των μηχανισμών κυριαρχίας. Το '87 αυτή ήταν η ουσία, που το πρόβλημα «παιδείας» δημιούργησε οξείες κοινωνικές και πολιτικές αντιπαραθέσεις.

— Οι πολύπλοκες φορολογικές ρυθμίσεις με το ΦΠΑ κ.ά. που θέλουν να ελέγξουν τους οικονομικούς θεσμούς και τις ασχολίες των πολιτών και να τους μετατρέψουν όλους, ειδικά τους εργαζόμενους, σε φοροελεγκτές-ρουφιάνους του κράτους.

Παράλληλα, στα σχέδια του Κράτους από το νέφος μέχρι την εφορία καθίστανται αναγκαία όργανα για την προώθησή τους ο μπάτσοι, οι δικαστές και οι ανθρωποφύλακες. Η ποινικοποίηση συνοδεύει όλες τις κρατικές αποφάσεις, και τοποθετεί όλη την κοινωνία στη θέση του εχθρικού αντίπαλου. Απειλεί, επιδεικνύει ή χρησιμοποιεί την δύναμή του ενάντια στους πολίτες με σκοπό την πρόληψη ή την καταστολή ενεργειών.

Έτσι, η βαρβαρότητα των οργάνων και η αυθαιρεσία της εξουσίας το '87, αναφαίνεται σ' όλο της το μεγαλείο, νομιμοποιημένη.

— Δολοφονίες όπως του Σταματόπουλου μπρος στην Ασφάλεια, του Παν. Γαγγλία, κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες (λίγο μετά την αποφυλάκισή του, ενώ ήταν κύριος μάρτυρας κατηγορίας ενάντια σε ανθρωποφύλακες, που διακινούσαν στις φυλακές ηρωίνη) και του κυνηγημένου χωρίς έγκλημα, Μιχάλη Πρέκα, στη Καλογρέζα.

— Το χτύπημα από ΜΑΤ των φοιτητικών κινητοποιήσεων.

— Τη φυλάκιση του αντιρρησία συνείδησης Μα-

γαγκάκη.

— Την απόφαση για την έκδοση του Μ. Φολίνι.

— Τις απορρίψεις αιτήσεων για επεικέστερη μεταχείριση κρατούμενων όπως του Χρ. Ρούσου και του Νικ. Τσουβαλάκη, τον ίδιο καιρό, που γίνεται δεκτή η αίτηση και αποφυλάκίζεται ο φασίστας βομβιστής του κινήματος ΕΛΛΗ γιατρός Κουρκουλάκος. Η αδιαφορία και η περιφρόνηση του Σαρτζετάκη απέναντι σε χιλιάδες επώνυμους και ανώνυμους πολίτες, παρά τις απειλές πείνας και τις διαμαρτυρίες, έδωσε το στίγμα της ρατσιστικής συμπεριφοράς των οργάνων της εξουσίας.

— Οι συλλήψεις και η σκευωρία σε βάρος των Αφών Κωνσταντίνου στη Χαλκίδα και οι απαγορεύσεις συγκεντρώσεων, που εσκαλωθήσαν.

— Η άγρια καταστολή με ΜΑΤ, βασανιστήρια και οι εξοντωτικές απομονώσεις των εξεγερμένων της Κέρκυρας, που κατάρτησαν το ΝΤΑΧΑΟΥ.

— Το κτύπημα από τα ΜΑΤ εργατών απεργών της ΚΟΚΑ-ΚΟΛΑ στη Θεσ/νίκη και στην σήραγγα της Κατάρας.

— Η προσπάθεια σκευωρίας σε βάρος του Γιάννη Σερήφη και του Μιχάλη Κασίμη (αδελφού του δολοφονημένου Χρήστου Κασίμη, στην ΑΕΓ, μέλους του ΕΛΑ) με αφορμή την ενέργεια της «1ης Μάης» σε βάρος του ΠΑΣΟΚίστα Ραυτόπουλου.

— Οι κοριοί στα γραφεία της Αναρχ. εφημερίδας ΔΟΚΙΜΗ και οι παρακολούθησεις τηλεφωνημάτων της ΕΑΡ και του ΚΚΕ και οι αποκαλύψεις για εκατοντάδες χιλιάδες υποκλοπές και παρακολουθήσεις εκατοντάδων πολιτών από ΕΥΠ και Ασφάλεια για

οποιαδήποτε αιτία και αφορμή.

Όλα αυτά βέβαια ήταν αναγκαία αλλά όχι επαρκή για την υπόσχεση του ΠΑΣΟΚ στους επενδυτές ξένων κεφαλαίων, αλλά και την υπόσχεσή του στο διεθνοποιημένο κατασταλτικό σχέδιο. Έλεπε, όμως, αυτό που αποτελεί σήμερα την κεντρική επίφαση-κυριαρχία των αμερικάνων και Ευρωπαίων καπιταλιστών. Η παραγωγή αντιπροποκρατικού έργου. Η ΤREVΙ είχε πιάσει το αυτί του Δροσογιάννη. Η «17η Νοέμβρη» η «1η Μάης» ο ΕΛΑ κι άλλες οργανώσεις συνέχιζαν την δράση τους ανενόχλητες και το '87. Ταυτόχρονα, οι κοινωνικές αντιστάσεις συνεχίζονταν. Εξέγερση στη Κέρκυρα, απεργίες, λαϊκή δυσανεμία. Οι Αναρχικοί έκαναν γνωστές τις διαθέσεις για οργάνωση και δράση, στα Εξάρχεια γίνονταν μικροεπιθέσεις στις περιπόλους, έντυπα πρωτοεκδίδονταν, συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας για Κ. Ιατροπούλου, Ρούσο, Πρωτομαγιά, έγινε το συνέδριο Αναρχικών — δημιουργήθηκε η Ένωση Αναρχικών.

Η πίεση των συμμάχων ήταν αφόρητη. Το Ελληνικό κράτος άρχισε τις μεθοδεύσεις. Ο Δροσογιάννης κάνει τις γνωστές δηλώσεις, «το Έθνος» δίνει την κατεύθυνση των προθέσεων του Κράτους. Η επίθεση στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο προετοιμάζεται προσεκτικά.

Τα γεγονότα της Καλογρέζας ήταν η ευκαιρία να ξεπλύνει την χαμένη τιμή του το ελληνικό κράτος απέναντι στο μαύρο κόσμο, που απεργάζονται οι καπιταλιστές και οι στρατοκράτες κομμουνιστές για τον πλανήτη μας.

ΟΔΟΣ ΣΥΓΓΡΟΥ: ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΧΕΣΗ

σή του. Ποιός θα δώσει τιμή στην χαμένη τιμή του Έθνους; Ποιά είναι η αγοραστική του αξία; Αυτό ήταν εξάλλου και το κυρίαρχο ιδεολόγημα των ηγετών όταν έσπρωχναν το λαό στους διάφορους πολέμους να γίνει κρέας για τα κανόνια. Αν σήμερα ο Παπανδρέου της εθνικής ανεξαρτησίας ψάχνει χρηματιστήρια, γλύφει κεφαλαιοκράτες για να τους αναθέσει την «ανάπτυξη», ΧΤΕΣ τηρουμένων των αναλογιών συνέβαινε το ίδιο.

Το Ελληνικό κράτος ξεπροβάλλει, θεμελιωμένο στη θέληση των προσατάτιδων δυνάμεων, χωρίς λόγους ύπαρξης — ιδεολογία, συνείδηση, νομική υπόσταση —.

Για μια μεγάλη περίοδο η κατάσταση της επικράτειας χαρακτηριζόταν από μικρό πληθυσμό, μικρό μέγεθος αγοράς, ανύπαρκτη οικονομική υποδομή και βιομηχανία, αποκλεισμένη από τα Δ. χρηματιστήρια, συνεχής απειλή πολέμου. Το Ελληνικό κράτος απάντησε σ' όλα αυτά τα προβλήματα με τη Μ. Ιδέα αφήνοντας τα υπόλοιπα στους «δαιμόνιους» Έλληνες του εξωτερικού της Πόλης που υπηρετούσαν πιστοί το Σουλτάνο.

Τη χαρακτηριστική περίοδο εμφανίζονται οι ομογενείς του εξωτερικού, γιατί διέβλεπαν ότι μπορούσαν να φάνε όλη την πίττα, με πρώτο και καλύτερο τον ΑΠΑΤΕΩΝΑ ΣΥΓΓΡΟ.

Οι υπηρεσίες του Συγγρού προς το Έθνος αρχίζουν: Αναλαμβάνει εγγυητής Δανείου από τράπεζες του εξωτερικού για το Έθνος. Κράτος. Ωστόσο όμως τα μισά παίρνει για την τσέπη του ο απατεώνας Συγγρός, τα υπόλοιπα το κράτος. Δημιουργεί τράπεζα για να χρηματοδοτήσει αγρότες αλλά τους δίνει, τους παίρνει ότι είχαν και φεύγει για άλλη επένδυση.

Αναλαμβάνει τμήμα του σιδηρόδρομου παίρνει τα λεφτά φτιάχνει το μισό έργο και αλλάζει σχέδια. Δημιουργεί τράπεζα απαιτώντας από το κράτος μονοπωλιακά προνόμια. Απαιτεί από το κράτος πλήρη κοινωνική τάξη πράγμα που απλόχερα το κράτος προσφέρει επιβεβαιώνοντας ότι η ύπαρξη του κράτους μόνο αυτό το σκοπό έχει. Έτσι, ο απατεώνας ΣΥΓΓΡΟΣ ανακηρύσσεται εθνικός ευεργέτης γιατί πλάι σ' αυτές τις δραστηριότητες του κέρδους δημιουργεί και μη κερδοσκοπικές επιχειρήσεις: κάτεργα νοσοκομεία κ.λ.π.

Όμως ο «καπιταλισμός» πέρασε και έρχεται ο «σοσιαλισμός» Παπανδρέου. Παρ' όλ' αυτά η ίδια τάξη κυριαρχεί η ίδια δομή το κράτος. Οι ομογενείς και οι ευεργέτες έρχονται τώρα από τις ΗΠΑ. Αυτοί λέγονται ΑΧΕΠΙΑΝΣ. Είναι αυτοί που όταν έρχονται στην Ελλάδα το Έθνος ενωμένο τους υποδέχεται για να υπηρετήσει ότι ρευστοποιείται. Σ' αυτό το κλίμα σοσιαλιστικής αναγέννησης κάνει την εμφάνισή του ορμητικό ο Κοσκωτάς. Η μικροαστική ελληνική κοινωνία σηκώνει τα χέρια ψηλά θαυμάζοντας τον αυτοδημιούργητο. Το ελληνικό κράτος στρώνει το κόκκινο χαλί στην ιδιωτική πρωτοβουλία.

Ο Κοσκωτάς αρχίζει όχι βέβαια να επενδύει, αλλά να αγοράζει ότι πουλιέται, για να ενισχύσει αυτό που είναι και η σημαία της μικροαστικής εξαχρείωσης: ό,τι αρπάξει ο κώλος μας, το εύκολο κέρδος, οι τραπεζικές συναλλαγές. Η τοκογλυφία στην Ελλάδα είτε νόμιμη είτε παράνομη είναι κυρίαρχη κοινωνική σχέση και όποιος βγει αλώβητος (κερδίζει) γίνεται κυρίαρχος και σαν οικονομική αξία αλλά και σαν κοινωνική αξία. Η Τράπεζα Κρήτης όπως και κάθε τράπεζα γίνεται όργανο στα χέρια τοκογλύφων υπό την αιγίδα της Τράπεζας Ελλάδος. Αυτά τα γνωρίζει και ο τελευταίος τοκογλύφος γιάτου και ο Κοσκωτάς την αγοράζει, ανοίγοντας τις πόρτες να εισβάλει σ' άλλους χώρους πράγμα το οποίο πετυχαίνει. Επόμενη κίνηση είναι η αγορά εφημερίδων, περιοδικών. Τώρα το χτύπημα γίνεται στον Τύπο, στην πληροφόρηση. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε τι σημαίνει αυτό. Σήμερα που η πληροφορία έχει γίνει το επίκεντρο της κυριαρχίας, η μονοπωλήσή της σημαίνει τεράστια δύναμη στη συνολική ζωή της θεσπισμένης κοινωνίας.

Για να ολοκληρωθεί όμως η πορεία για μια μεγάλη εταιρεία Κοσκωτά με οικονομική και κοινωνική δύναμη «χτυπιέται» μια δομή της Ελληνικής κοινωνίας με δυνατότητα πλήρους επιρροής και απόλυτου ελέγχου πάνω σε μάζες ανθρώπων: το ποδόσφαιρο. Εκεί όπου το δουλεμπόριο — αγορά, πώληση ανθρώπων — είναι όχι μόνο αποδεκτό αλλά και το επιζητούμενο, εκεί όπου η ποδοσφαιρική κοινωνία έχει τυφλή ενότητα πάνω από το λάβαρο της ομάδας, αυτά για ένα κεφαλαιοκράτη είναι κίνητρο επένδυσης χωρίς ρίσκο, πολύ περισσότερο ακίνδυνη αποστολή από ένα εργοστάσιο όχι με εργάτες, αλλά με ρομπότ.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ «ΘΡΥΛΟΣ». Στο πρόσωπο της ομάδας διαθλώνται οι προλήψεις ανήμπορων ανθρώπων. Είναι ο «πασατέμπο» των αστών, το κουράγιο των φτωχών. Ενότητα για την ομάδα. Ανώτερο γόητρο ταυτισμένο με την ανώτερη ομάδα. ΚΟΣΚΩΤΑΣ. Το πρόσωπο της ομάδας, που θα οδηγήσει τους οπαδούς σε ανώτερη διαστρωμάτωση κύρους και γοήτρου.

Η πορεία για την κυριαρχία των μεγάλων εταιριών έχει αρχίσει.

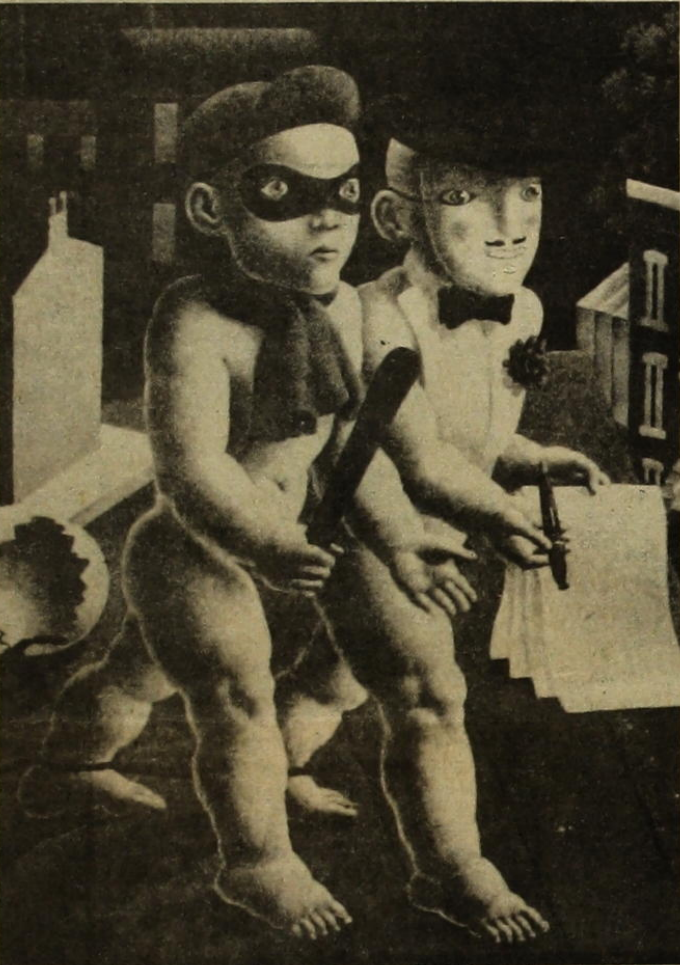
Η πορεία για τη μεταβιομηχανική κοινωνία βρίσκεται σε εξέλιξη.

Η πορεία για την κοινωνία του Όργουελ αρχίζει.

Όργουελ ante portas (προ των πυλών)

ΟΜΩΣ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΜΙΑ ΓΛΩΣΣΑ ΞΕΡΟΥΝ...

Υ.Σ. Θάγινε αντιληπτό ότι οι κυρίαρχες μερίδες ανταγωνίζονται για την πίττα. Οι κριτικές στον κ. Κοσκωτά για την προέλευση των χρημάτων, για την καταγωγή του, μας αφήνουν αδιάφορους στο βαθμό που οι κριτές του — στο ίδιο παιχνίδι — είναι το ίδιο ηθικά ξεπεσμένα άτομα στο βαθμό που έχουν υιοθετήσει την ηθική της εκμετάλλευσης και της κυριαρχίας του ανθρώπινου γένους.

Η οδός Συγγρού θάχε καθαρά συμβολικό χαρακτήρα για το Έθνος, για το κράτος για την ελληνική μικροαστική αχρειότητα, αν όλο αυτό το τσοούρνο μαζί! δεν κατέβαινε στη πιάτσα σε τακτά χρονικά διαστήματα, για να υποδεχτεί ένα Συγγρό, ένα Σπανό, έναν Κοσκωτά.

Βέβαια η οδός προς τιμή του «ευεργέτη» Συγγρού αποτελεί και τη τιμή του ελληνικού κράτους, την οποία αντιλαμβάνομαστε καλύτερα μέσα από το πλέγμα σχέσεων μεταξύ των κεφαλαιοκρατών της ομογένειας, και του Ελληνικού κράτους.

Επανερχεται σήμερα ως επίκαιρο θέμα ο ρόλος των ομογενών, των ευεργετών στο βαθμό που ένας νέος ομογενής τείνει να κυριαρχήσει στη δημοσιότητα για τον «παρά» που τάζει για το ρευστό που κυκλοφορεί: Ο Κοσκωτάς ο άνθρωπος που έχει γίνει στόχος θαυμασμού των ανήμπορων μικροαστών. Συγγρός-Κοσκωτάς και οι δυο «αυτοδημιούργητοι».

Ο Παπανδρέου με τα οράματα του σοσιαλισμού και της Ελληνοποίησης γρήγορα μετατράπηκε σε φτωχό υπηρέτη διαχειριστή της δομής του Ελληνικού κράτους αναλαμβάνοντας ρόλους προαγώνιους, για κάθε ηγέτη του Ελληνικού κράτους. Οι αντικαπιταλιστικές κορώνες μετεβλήθηκαν γρήγορα σε ολονύχτιες προσευχές στην ιδιωτική πρωτοβουλία, των τοκογλύφων τραπεζιτών, των απατεώνων βιομηχάνων, των ΑΧΕΠΙΑΝΣ, και οι αντιμπεριαλιστικές κορώνες σε υποδοχή των επιλογών των αμερικάνων, της ΤREVΙ, των μηχανισμών παγκόσμιας καταστολής. Να λοιπόν που το γηγενές πρόβλημα του Ελληνικού κράτους βρίσκεται και στη σοσιαλιστική περίοδο την επιβεβαίω-

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ

ΤΟΥ ΦΟΛΙΝΙ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΜΑΟΥΡΙΤΣΙΟ ΦΟΛΙΝΙ
Επιτροπή συμπάρτασης στον Μ. Φολίνι

Σε κείμενο της (18 Γενάρη '88) αναφέρει:

«Η δημοσιοποίηση της υπόθεσης Φολίνι αφορά την προσωρινή κράτησή του στις φυλακές παρόλο που ουδεμία δίωξη ή άλλη εκκρεμότητα σχετικά με το πρόσωπό του υπάρχει από την πλευρά της Ελληνικής Δικαιοσύνης.

Πιο συγκεκριμένα το τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών του είχε επιβάλλει φυλάκιση 4 μηνών. Την ποινή αυτή, που ήταν μετατρέψιμη σε χρηματική, την έχει ήδη εξαγοράσει. Κρατείται έτσι παράνομα χωρίς να υπάρχει νόμιμη αιτία για αυτό πέρα από την επικείμενη έκδοσή του.

Όμως από πούθενά δεν συνάγεται ότι ο υπό έκδοση αλλοδαπός πρέπει να παραμείνει φυλακισμένος...»

Αλλωστε, στην αποφυλάκιση του Φολίνι έχουν

δηλώσει ότι συμπαραστέκονται οι: ΕΑΡ, ΚΚΕ, ΚΚΕ-εο./ΑΑ, Κίνηση για την υπεράσπιση των πολιτικών και Κοινωνικών δικαιωμάτων, ΚΟ. ΜΑΧΗΤΗΣ, ΟΚΔΕ, Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση, Αριστερές Συνειρμώσεις: η «ΡΗΕΝ», ΣΣΑΚ, Ανεξάρτητη Σοσιαλιστική Ομάδα, Ο γραμματέας του ΕΚΑ, Φραντζέσκος Φατούρος, μέλη του Δικηγορικού Συλλόγου Νίκος Κωνσταντόπουλος, Κ. Ιατροπούλου, Παν. Κανελλάκης και Τασία Χριστοδουλοπούλου και έχουν υπογράψει έκκληση για την αποφυλάκιση πολλοί επώνυμοι και ανώνυμοι πολίτες.

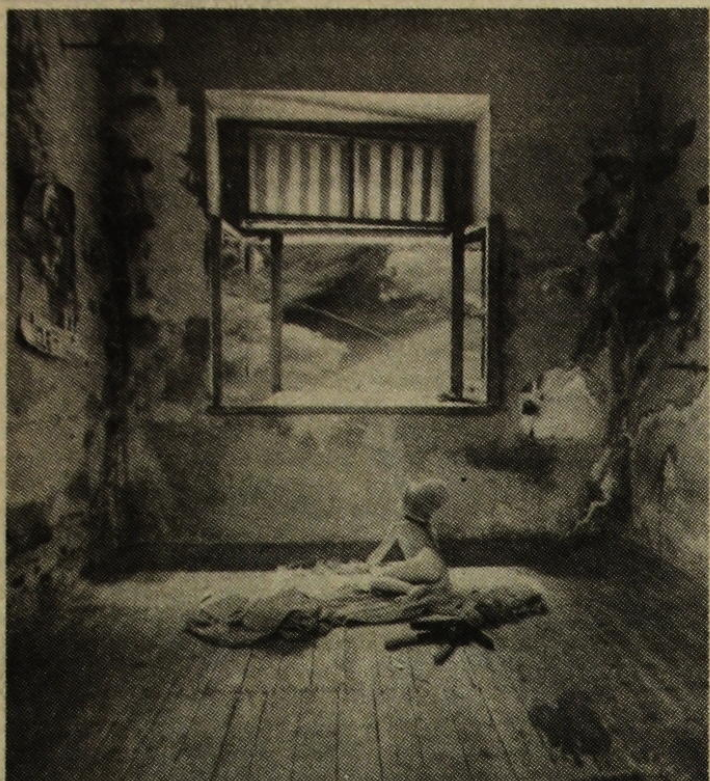
Με αίτημα την απελευθέρωση του 3 πολίτες κάλουν απεργία πείνας ο Παν. Παπαδόπουλος από 11 Γενάρη και οι Νατάσα Παύλου και ο Νίκος Ψαλίδας από 17 Γενάρη.

— Μετά από άρνηση του Κλέαρχου Σμυρναίου να ξυρίσει τα γένεια του, όπως προσπάθησε να του επιβάλλει κάποιος υπαρχιφύλακας αν και ως προφυλακισμένος δεν υποκειται σε κάποιους περιορισμούς που ισχύουν μέσα στη φυλακή και που βέβαια πραχτικά δεν εφαρμόζονται, κλείστηκε στο πειθαρχείο.

Όμως, μετά την γνωστοποίηση απόφασης του να προβεί σε απεργία πείνας, η τιμωρία ανακατέστηκε επειγόντως, μετά μάλιστα την εκδήλωση αλληλεγγύης από μερους άλλων φυλακισμένων.

Εκδότης: Γιώργος Σικιώτης
Βουλγαροκτόνου 27 Α

Τον θρήνον και την σιωγή των παιδιών, που έφτανε απ' τα σπίτια των Αθηναίων στους περαστικούς διαβάτες της νεφελουμένης πόλης, ουδείς θα ηδύνατο να ερμηνεύσει, αναζητώντας το αίτιο αυτής της καταστροφικής κοινωνικής συμπεριφοράς: ουδείς, μάλλον, θα εδύνατο να προσδιορίσει τον πρωτόγνωρο προσανατολισμό δεκάδων αγοριών, τα χαράματα

της Κυριακής 27/12. Ένας αγχίνους παρατηρητής, ένας οξύδερκης διαβάτης, ένας παλιός εξεγερμένος θα αναγνώριζε στα πρόσωπα των παιδιών, μια διαστροφική έκφραση μίσους και άγουρου ξυπνήματος. Ταυτόχρονα οι συνοδοί τους έκδηλα υπερήφανοι, κοιτούσαν εναγωνίως στα γύρω παράθυρα των ομοίων τους, αναζητώντας να δρέψουν μειδιάματα καταξίωσης

ΑΜΠΑΡΩΜΕΝΕΣ ΠΟΡΤΕΣ - ΑΝΟΙΧΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ.

από εκείνες τις — γνωστές στους αναγνώστες μας — φυσιογνωμίες των ελεεινών. Εις μάτην όμως, το χριστουγεννιάτικο δείπνον της χυδαιότητας και η ποταπή χαρτοπαιξία είχαν οδηγήσει πολλούς εις τας αγκάλας της μαλθακότητας και της σκηνρίας, χαρακτηριστικά τεμπέληδων, που μόνο στις μεγάλες συγκινήσεις γενικεύονται. Κατηφής προς στιγμήν, απ' την κοινωνική αδιαφορία προς το κοινωνικό καθήκον, ένας μοιραίος πατέρας συνέχισε τον δρόμο του, με μίαν αδιάλειπτον φροντίδα προς το σπλικόν σύστημα, που κουβαλούσε ο ανεπρόκοπος νεανίας. Ενώ πλησίαζαν στον λόφο Lycabettus, που έμεινε στην ιστορία της διαστροφής, ως Caiadas. Ο πατέρας θύμιζε στον γιο, την ιερότητα της πράξεως. Ο υιός, ο οποίος εφτά νύχτας και εφτά ημέρας, θρηνούσε — ως γνήσιος μύστης της τελετουργίας, ανέκραζε — θυμίζοντας εν πολλοίς τον Υιό του Μονογενή — εις τας στιγμάς, του τελευταίου πάθους: «Είναι ανάγκη, ρε Μπάμπη...». Ο Μπάμπης — έτσι ήτο το αγοραίο όνομα του πα-

τρός — ένωσε πάλι το μοιραίο συναισθήμα ενός αποτυχημένου πατρός εις την ηθική διαπαιδαγώγηση του τέκνου του. Με αγωνία αντίκρυζε το μέλλον του μαλθακού τέρατος, το οποίο αποτελούσε την μικρομεσαϊότερη των μικρομεσαίων επενδύσεών του. Ενώ αυτές οι σκέψεις τον κατέκλυζον... Ξάφνου ξεπρόβαλλε μπροστά του, στον ηρωικό λόγο του Lucabettus η τρομερή μάζωξη του τόσο λατρευτού του συρφετού. Με τι ευδαιμονία αντίκρυζε κάθε φορά τον κόσμο (στολίδι) αυτόν, τον λατρευτόν, τον ηθικά πλάσμενο. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν οι δικοί του άνθρωποι. Τι ασφάλεια, ένωθε, του 'ρχόταν να τους αγκαλιάσει όλους, μια γεύση γαλήνης ένωσε στο στόμα του. (Ειρήσθω εν παρόδω, η στοματική κοιλότητα είναι το σύγχρονο κέντρο των σύγχρονων αισθήσεων, και άρα το κέντρο των πάντων). Στο πανηγύρι των κρετινών, λοιπόν ο Μπάμπης και η σαρξ εκ της σαρκός του, παρακολούθουσαν τον λόγο εκείνου του ανδρός, που έμεινε στην ιστορία για το σπινθηροβόλο

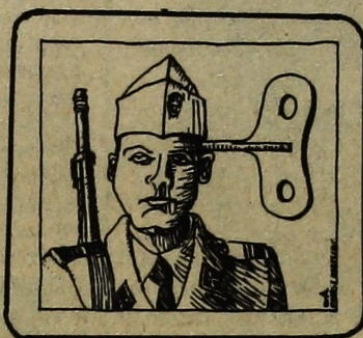
βλέμμα του. Η θήλεια βους από παλιά ζήλευε αυτήν την πρωτοφανή ζωικότητα: «Αγαπητέ φίλε — είπες — ξέρω, πόσο άσχημα είναι να αποχωρίζεσαι κάτι, που νομίζεις ότι αγαπάς. Αλλά καλό για την ανθρωπότητα, είναι να θάψεις τα παιχνίδια του μίσους». Οι λόγοι του ανδρός, αυτού (περίμενον να υλοποιηθούν από την εναργή και χαρμόσυνη ρίψη των όπλων, απ' τους νεανίες. Εκείνη τη στιγμή, όμως, ο αγουροξυπνημένος υιός του Μπάμπη, αναφώνησε στενορροία τη φωνή, λόγον εκπάγλου κάλλους: «ΕΓΩ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΚΟΡΟΙΔΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΤΑΞΩ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΟΥ». Ίσως, ένας προσεχτικότερος αναλυτής θα επαινούσε το παιδί αυτό για την ευφυΐα του. Παρά το μικρόν της ηλικίας είχε αντιληφθεί, απ' τη μια την χυδαιότητα των εμπορευματικών σχέσεων, συλλαμβάνοντας τον εαυτό του, θύμα μιας σκευωρίας των μεγάλων. Ενώ ταυτόχρονα ηρνεύτο να αποδεχτεί τον ρόλο του ρίσιασπι, κάτι που σαφώς προδιέγραφε το μέλλον του. Θα περίμενε ίσως κανείς, η αυθεντικότητα των λόγων αυτών να ανατάραζε τον ψυχικό κόσμο, των υπόλοιπων παιδιών, να αναβίωνε χαμένες αξίες. Μάλιστα όμως, κανείς δεν άκουσε τη φωνή του μικρού μας φίλου. Γιατί όλοι ήξεραν, ότι εκείνη

την στιγμή, θα πέταγαν ένα σκεύος ή εξόρτημα πολέμου, το οποίο θα αγοράζαν από την ΕΒΓΑ της γειτονιάς, στον πηγαϊμό για τον λόφο Lycabettus. Όλα είχαν συμφωνήσει να το πετάξουν. Αν και κανένα δεν είχε καταλάβει, αυτόν τον παραλογισμό της καταναλωτικής ευδαιμονίας, αν και κατά βάθος ένα συναισθήμα απορίας και θλίψης τους κυριεύε. Έπρεπε να υπακούσουν. Το έκαναν για να μην ξαναγίνει ο πόλεμος. Έτσι του είπες ο μπαμπάς: έτσι κι αλλιώς, είχαν τόσα παιχνίδια. Εκείνη τη μέρα απόδειξαν, ότι είχαν μάθει πια το παιχνίδι των μεγάλων, που το λέγανε Κέρδος. Ήξεραν, από καιρό, ότι για να πάρεις, πρέπει να δώσεις. Λίγα μέτρα πιο πέρα: Ο Μπάμπης — ο πατήρ του αυθόρμητου τέκνου — εκείνη την Κυριακή δεν ένωθε μπαμπάς. Καταβεβλημένος και κάθιδρος καθηφόρισε βλέποντας μπροστά του τον γιο του να κρατά με πρωτόγνωρη περηφάνεια το πολυβόλο του.

Είχε αποτύχει να πείσει, έστω να πιέσει τον γιό του! Απέτυχε! Ίσως αυτό ήταν ένα μήνυμα: Ο Μπάμπης το καταλάβαινε: Ο γιός του θα γινόταν ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ.

ΝΕΟ ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Νέο σύστημα απανθρωπιάς και ρομποτοποίησης

Αναμάσημα των παλιών αποτελεί το νέο στρατολογικό νομοσχέδιο όπου σε κάποια σημεία (ανυποταξία, άδειες) αποτελεί χειρότερη ακόμα εκδοχή τους.

Πιστοί υπηρέτες της άρχουσας τάξης οι πασοκτζήδες νομοθέτες της προωθούν ακόμη περισσότερο την ήδη υπάρχουσα ισοπέδωση της προσωπικότητας και την σιδηρά πειθαρχία των στρατοπέδων, εξανερμίζοντας και αυτές τις φρούδες ελπίδες των από αριστερά υποστηρικτών τους, που έλπιζαν σε κάποιο εκσυγχρονισμό και βελτίωση των «όρων ζωής» — θανάτου πιο σωστά — των φαντάρων.

Βλέπουμε λοιπόν πως:

α) Κατοχυρώνεται πια και νομοθετικά η ήδη υπάρχουσα κατάσταση, που δημιουργήθηκε αμέσως μετά την κρίση στο Αιγαίο, η υποχρεωτική εκτέλεση της θητείας για 14 μήνες, αμέσως μετά την ορκωμοσία, στη πρώτη γραμμή πυρός: Έβρος, νησιά. Η στρατοκρατία το κρέας για τα κανόνια της φαίνεται πως το θέλει ζεστό.

β) Άδειες και αναβολές ελέγχονται, συστηματοποιούνται απόλυτα, καταργούνται ή μειώνονται δραστικά.

Έτσι ο χρόνος θητείας όχι μόνο δεν μειώνεται, μα αυξάνεται ακόμα περισσότερο μέσω του περιορισμού των φοιτητικών και αγροτικών αδειών, του περιορισμού επίσης των κανονικών δικαιούμενων αδειών, καθώς και το πεποκόψιμο των αναβολών. Σε συνδυασμό με τη μείωση του χρόνου κατάταξης στα 19 χρόνια ή και ακόμα λιγότερο ανάλογα με τις διαθέσεις των καραβανάδων, διαφαίνεται η αγωνιώδης προσπάθεια τους για τη παραπέρα χειραγώγηση του πιο άγριου — εν δυνάμει —

κομματιού της κοινωνίας.

γ) Η ποινικοποίηση της λιποταξίας κι οι σκληροί όροι που επιβάλλονται στους ήδη ανυπότακτους για την παλλινόστηση τους, δηλώνει τη θέληση τους για το κτύπημα κάθε ασυνειδήτης ή συνειδητής μορφής άρνησης της θητείας.

Κι αυτό σε συνδυασμό με την ήδη από την υπόθεση Λαζόπουλου, αναγγελθείσα απόφαση του Υπουργείου Εθν. Άμυνας για το πέρασμα παραγράφων με σκοπό τον αυστηρό έλεγχο των όσων παρουσιάζουν ιατρικά προβλήματα και απαλλάσσονται ή παίρνουν αναβολές λόγω αυτών.

Είναι μια σαφής προειδοποίηση για το τι επιφυλάσσουν οι εξουσιαστές σε ό,τι αφορά την άρνηση και την διαφορετική επιλογή κάποιων απέναντι σε ένα σύστημα απανθρωπιάς και ρομποτοποίησης.

Παραπιμπόντως ας αναφερθεί και η αφαίρεση διπλωμάτων οδήγησης από τους κατόχους «τρελλόχαρτων».

Όλες οι παραπάνω παράγραφοι καθώς και οι υπερεξουσίες που δίνονται στον εκάστοτε υπουργό Εθν. Άμυνας, έρχονται να δείξουν για μια ακόμα φορά την ισχύ και το ρόλο της κλίμακας των ελληνικών στρατοκρατών που έχοντας μετατρέψει εδώ και πολλές δεκαετίες τα στρατόπεδα σε χώρους εξόντωσης της προσωπικότητας, ιδεολογικής ισοπέδωσης, και κολαστήρια επιβίωσης, διατηρούν ακέραια τη δύναμή τους στη διαπύλη για τη διατήρηση και τη διαιώνιση της καπιταλιστικής κυριαρχίας.

Απ' την άλλη, έχουμε να δούμε την κριτική που ασκούν οι αριστεροί φανταροπατέρες — κόμματα, ΚΕΕΔ, ΕΦΕΕ — που

συνίσταται στην πλέον εύρυθμη και αποτελεσματική λειτουργία του στρατιωτικού οικοδομήματος, απ' τη μια, κι απ' την άλλη στο ξεπέραςμα της διαφοράς — καραβανά/φαντάρου. Πιστοί υπηρέτες του καπιταλιστικού — ή κρατικοκαπιταλιστικού — καθεστώτος στηρίζουν την όλη κριτική τους σε ότι θα προωθούσε την απρόσκοπτη λειτουργία του στρατού, συνολικά σαν όργανο κυριαρχίας του κράτους και των αφεντικών και του φαντάρου σε ρόλο, ενώ δεν παραλείπουν να τονίζουν την αντεθνική προέλευση των αντιρρησιών συνειδήσεως και να ζητούν ακόμα σκληρότερη στάση απέναντι τους. Διαλαλώντας επίσης πως η κατάργηση της «φυλάκης» θα επιφέρει την αυτοπειθαρχία στους φαντάρους σε αντικατάσταση της πειθαρχίας της ποινής φυλάκισης.

ΟΜΩΣ: Όποιος δεν αγνοεί και δεν υπερασπίζει την ύπαρξη και τη διαιώνιση της ύπαρξης της κοινωνίας της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της αδικίας και του επεκτατισμού, όποιος γνωρίζει το ρόλο για τη διατήρηση αυτής της απανθρωπίνης κοινωνικής πραγματικότητας που παίζει η ελίτ των στρατοκρατών, όποιος γνώρισε και έμαθε ή γνωρίζει και μαθαίνει απ' τη σημερινή παγκόσμια πραγματικότητα τον εξοντωτικό, δολοφονικό και καταστρεπτικό για το ανθρώπινο γένος ρόλο που παίζουν τα διαφόρου λογής στρατά — 2.200.000 νεκροί θυσιά στο βωμό των βρώμικων παιχνιδιών των αφεντικών και στον ανταγωνισμό ανάμεσα σε υπερδυνάμεις, κρατιστές και καπιταλιστές μόνο για το '87.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ παρά μια και μόνο συνεπή στάση απέναντι στις αρχές του σαν ανθρώπινο ον, σαν ελεύθερη προσωπικότητα, σαν ιδεολόγο της ανατίναξης των ζυγών της ανθρωπότητας από κεφάλαιο και κράτος να κρατήσει: Αυτή ακριβώς τη στάση, της άρνησης συμμετοχής σε ένα τόσο απάνθρωπο σύστημα, της απόρριψης κάθε μορφής εκσυγχρονισμού του, που σημαίνει και αποδοχή για τη διαιώνιση του, και τέλος της ανυποχώρητης πάλης για το μπλοκάρισμα της λειτουργίας του σήμερα και την καταστροφή του αύριο, σε παγκόσμια κλίμακα, απ' τις μόνες δυνάμεις που μπορούν να το πραγματώσουν: την κοινωνική επανάσταση, και τις ένστολες κομμούνες του κυρίαρχου λαού. Γι' αυτό λοιπόν:

ΚΙΝΗΜΑ ΜΑΖΙΚΟ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ.

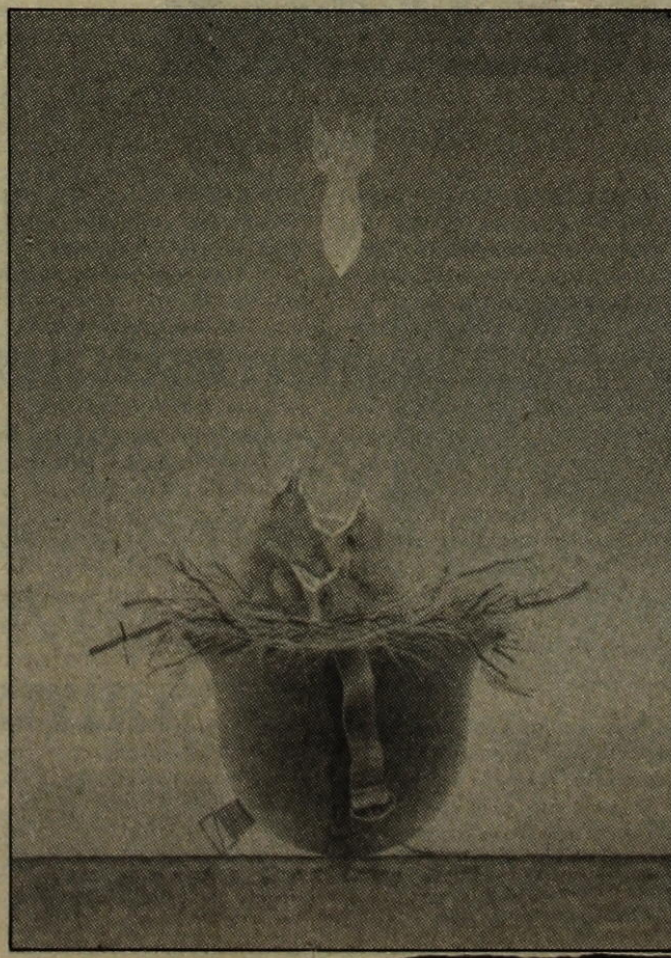
«Και επί γης ειρήνη...»

Σε περιόδους «ύφεσης», τα αφεντικά μιλάνε για ειρήνη, ενώ από την καθημερινή αφαίμαξη της μισθωτής εργασίας και τους φόρους που εμείς πληρώνουμε, εκσυγχρονίζουν συνεχώς τους εξοπλισμούς τους.

Στην Ελλάδα η αγορά του αιώνα (1 τρις), οι μυστικές πωλήσεις όπλων σε εμπόλεμα κράτη, η αγορά Λούβαρη, οι «αυτόχειρες» φαντάροι, οι αγωνίες των άστερων, διαρκώς καλύπτονται από τις θεαματικές αντιπυρηνικές-ειρηνιστικές φιάτσες ή τις «πρωτοβουλίες των δ»... Και είναι βέβαια, ποιοτικά, ακριβώς το ίδιο σκηνικό που παίζεται σε όλα τα κράτη.

Είναι πάντως γεγονός, ότι το πιο εντυπωσιακό πολιτικό πυροτέχνημα του είδους στα χρονικά, θα πρέπει να θεωρηθεί μάλλον αναμφισβήτητη η πρόσφατη συμφωνία των δυο ιμπεριαλιστικών υπερδυνάμεων, των ΗΠΑ και της Ρωσίας, για την κατάργηση περίπου 1000 πυραύλων μέσου βεληνεκού, που είναι εγκατεστημένοι στη Ευρώπη. Μια συμφωνία, που όπως έδειξε, αύξησε εντυπωσιακά τις ειρηνιστικές αυταπάτες σε παγκόσμιο επίπεδο. Εμάς τους αναρχικούς, πάντως, είναι αλήθεια, πως δεν μας ξάφνιασε καθόλου αυτή η συμφωνία.

Η πολυσυζητημένη ύφεση στους εξοπλισμούς των δυο υπερδυνάμεων, έδειχνε να είναι εφικτή

— Τα γραφεία της Ένωσης Αναρχικών βρίσκονται Χαριλάου Τρικοπής και Βουλγαροκτόνου 27α, 2ος όροφος και είναι ανοιχτά κάθε μέρα 6 ως 9 μ.μ.

— Προηγούμενα φύλλα της ANAPXΙΑΣ διατίθενται στα γραφεία της εφημερίδας στην ίδια διεύθυνση στον 2ο όροφο. Στα γραφεία της εφημερίδας διατίθενται επίσης και τα φύλλα της αναρχικής εφημερίδας ΔΟΚΙΜΗ που έχει σταματήσει την έκδοσή της.

τον τελευταίο καιρό, όπως και έγινε. Ακριβώς όμως σε θεαματικό επίπεδο. Και το τονίζουμε αυτό. Ας μην τρέφουμε αυταπάτες. Η μείωση 1000 πυραύλων μέσου βεληνεκού σημαίνει απλά την κατάργηση της στρατηγικής σημασίας των συγκεκριμένων πυραύλων, που βρίσκονται διεσπαρμένοι στην Ευρώπη και όχι την πραγματική μείωση των πυρηνικών όπλων. Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΗΣ ΠΙΟ ΠΡΟΗΓΜΕΝΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ (που κατέχουν, επεξεργάζονται, και τελικά, χρησιμοποιούν σήμερα δυο υπερδυνάμεις). ΣΗΜΕΡΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΑΚΟΜΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΟΠΛΙΣΜΟΥ. Και είναι για παράδειγμα το πασίγνωστο πρόγραμμα «πόλεμος των άστρων» που μας επαληθεύουν. Πράγμα που ερμηνεύει πόσο απλά και χωρίς κόστος τα δυο κράτη προσχώρησαν σ' αυτή την συμφωνία. Εδώ να θυμίσουμε με φρίκη, ότι με το υπάρχον, το 1980, στοκ των πυρηνικών όπλων, ο καθένας μας έχει στο μερτικό του 10 τόνων νιτρογλυκερίνης. Αυτά φτάνουν όχι μόνο για να καταστρέψουν

τη γη, αλλά και άλλους 50 πλανήτες. Κι αν γίνει μια συμφωνία και καταστραφούν τα 95% των πυρηνικών όπλων, πάλι η κατάσταση παραμένει ίδια. Το υπόλοιπο 5% αρκεί για να μεταβληθεί ο πλανήτης σε σεληνιακό τοπίο. Να πάψουμε λοιπόν να είμαστε τα θύματα, και συνεργιστές, τέτοιων εγκλημάτων, γιατί πραγματικά τουλάχιστον στο επίπεδο των πυρηνικών, όσο υπάρχουν τα συγκεκριμένα καθεστώτα σε Ανατολή και Δύση.

Το φάντασμα του πυρηνικού αφανισμού θα μας κυνηγάει συνέχεια, όσο εναποθέσουμε τις τύχες μας στα χέρια άλλων. Ο αυτοοργανωμένος και αυτόνομος αγώνας των λαών, είναι ο μόνος ικανός δρόμος για ένα κόσμο ειρηνικό, γενικά αφοπλισμένο. Αγώνας που θα περάσει αναπόφευκτα από την βίαιη κατάργηση του κράτους και του κεφάλαιου.

από σύντροφο της Θεα/νίκης.

«ΠΩΣ ΤΟΛΜΟΥΝ ΝΑ ΜΑΣ ΦΕΡΟΝΤΑΙ ΕΤΣΙ; ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ ΕΔΑΦΗ ΕΙΜΑΣΤΕ;»

ΔΗΛΩΣΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΗ ΣΤΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ
ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ Μ' ΑΦΟΡΜΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΑΠΕΡΓΙΑΣ
ΑΠ' ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Για μια ακόμα φορά το μίσος κι η αντίσταση ενάντια στο κα-
τακτητή του παλαιστινιακού λα-
ού, βρίσκει την έκφρασή του μέ-
σα απ' τα πυρωμένα οδοφράγ-
ματα των κατεχόμενων εδαφών,
τα κοκτέιλ μολότωφ και τις πέ-
τρες ενάντια στο φασιστικό
στράτο του Τελ-Αβίβ και τις φα-
σιστικές συμμορίες των ακροδε-
ξιών εβραϊκών κομμάτων. Λαός
εξαθλιωμένος, ξεριζωμένος, προ-
δομένος, μα όχι υποδουλωμένος,
ο λαός της Παλαιστίνης κερδίζει
την εκτίμηση της παγκόσμιας
κοινής γνώμης, ο λαός, που
καταπάνω του έπεσαν ανά επο-
χές σαν τα κοράκια, όλοι οι
ισχυροί του κόσμου μα κι όλοι οι
«σύμμαχοί» του.

Αποτέλεσμα μυστικών παζαρι-
ών των υπερδυνάμεων, κάθε μια
δρώντας βέβαια για το συμφέρον
της, η ίδρυση του κράτους του
Ισραήλ, έρχεται να πραγματώσει
τα όνειρα μιας απ' τις πλέον
απεχθείς και ναζιστικού χαρακτή-
ρα οργανώσεις του πλανήτη, η
ΣΙΩΝ. Έχοντας στα χέρια την
υποστήριξη της ΕΣΣΔ που έβλε-
πε να εξυπηρετούνται τα συμφέ-
ροντά της με την ίδρυση αυτού
του κράτους μέσα απ' τα στελέ-
χη της Γ'. Διεθνούς που είχαν
εβραϊκή καταγωγή — κι ήταν
αρκετοί, εγκαθίδρυσε, επέκτεινε
και πάγωσε με τις πλέον στυ-
γνές, αιμοβόρες και φασιστικές
μεθόδους, ένα έγκλημα που εξυ-
πηρετεί με το καλλίτερο δυνατό
τρόπο την ιμπεριαλιστική κυρι-
αρχία στην περιοχή, αλλά και
κατά κάποιο τρόπο σε όλοκληρο
τον πλανήτη.

Η ζωή του πληθυσμού στα κα-

τεχόμενα είναι πάνω κάτω γνω-
στή: Διαδηλώσεις, σαμποτάζ,
καθημερινά γκρεμίσματα σπιτι-
ών, καταλήψεις εδαφών από
τους Σιωνιστές, υποκινούμενα
από το θρησκευτικό ιερατείο, η
δράση της ΜΟΣΑΝΤ που εξακο-
λουθεί να συμπεριφέρεται σαν
ΙΡΓΚΟΥΝ του 40 (εβραϊκή τρο-
μοκρατική οργάνωση), χιλιάδες
συλλήψεις και καταδίκες Παλαι-
στινίων αλλά και Εβραίων αγω-
νιστών, ανεργία και εξαθλίωση
είναι η καθημερινή ρευστή εικό-
να της κατεχόμενης Παλαιστί-
νης. Μια εικόνα που μετατρέπει
σαν άλλους Σπαρτιάτες, τους
ιδίους τους κατακτητές — κατα-
κτημένους απ' τον καθημερινό
φόβο τους απέναντι στον αραβι-
κό πληθυσμό όλης της περιοχής,
την αναγκαία στρατιωτικοποίηση
της ισραηλίστικης κοινωνίας, και
την απαγόρευση της ελεύθερης
έκφρασης, ακόμα και για τους
ιδίους τους κατακτητές.

Πράγμα που βλέπουμε με τις
καθημερινές αυτοκτονίες και λι-
ποταξίες φαντάρων, τη μετανά-
στευση σε Ευρώπη και Αμερική
σημαντικού μέρους του πληθυ-
σμού, αλλά και με τις ολοένα και
αυξανόμενες διαδηλώσεις για
τον τερματισμό του πολέμου.
Βλέπουμε όμως ταυτόχρονα και
το ρατσισμό που διακρίνει το με-
γαλύτερο κομμάτι της Εβραϊ-
κής φυλής και βρίσκει την έκ-
φρασή της στη βία που εξασκεί-
ται ενάντια στους Παλαιστίνιους
— δολοφονίες, γκρεμίσματα σπι-
τιών, καταλήψεις χωραφιών κλπ
— απο όλους ποτισμένους με το
δηλητήριο του Σιωνισμού.

Οι μετρημένοι στα δάχτυλα
αγωνιστές κι οι φωνές διαμαρτυ-
ρίας, δεν αλλάζουν δυστυχώς

την κατάσταση.

Απ' την άλλη, το φαινόμενο
της «Παλαιστινέζικης επανάστα-
σης» κυριαρχείται πρώτιστα απ'
την πολυμορφία του και τις συ-
γκρουόμενες απόψεις, και συμφέ-
ροντα.

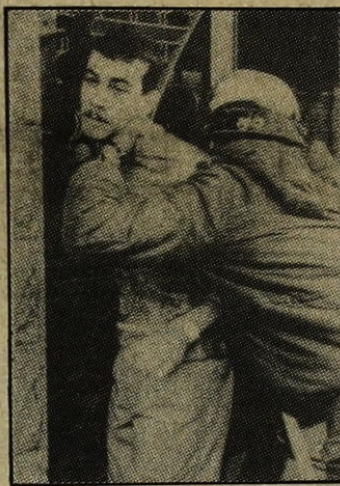
Έτσι διακρίνουμε:

α) Τα υπολλείματα της πάλαι-
ποτέ φεουδαρχίας μαζί με την
μεγαλοαστική τάξη — κύρια με-
ταπρακτική, με συμφέροντα ταυ-
τισμένα με τα συμφέροντα των
ιμπεριαλιστών δύσης και ανατο-
λής. Μαζί με τα Αραβικά κράτη
της περιοχής, και τους μεγιστά-
νες του πλούτου, συνιστούν τον
κύριο εσωτερικό εχθρό του Πα-
λαιστινιακού λαού.

β) Την οργάνωση PLO με
πλειοψηφούσα την ΑΛ ΦΑΤΑΧ
του Γασέρ Αραφάτ, εκφραστή
της μικροαστικής —πολυάριθ-
μης— τάξης της Παλαιστίνης
που παλαιότερα μια μπρος και
μια πίσω, αλλά με δεδομένη τη
διάθεση να συνεργαστεί για τη
λεγόμενη «Διευθέτηση του Με-
σανατολικού» που δεν είναι τίπο-
τα άλλο, παρά ένα σχέδιο των
Αμερικάνων να βάλουν σ' ένα
τραπέζι διαπραγματεύσεων: τα
Αραβικά κράτη της περιοχής, τη
διοίκηση ΑΛ ΦΑΤΑΧ, το κράτος
του Ισραήλ, και τη μεγαλοαστική
παλαιστινιακή τάξη για την «επί-
λυση» του Μεσανατολικού, κάτι
αντίστοιχο με το Καμπ Νταϊνβιν
Αιγύπτου-Ισραήλ. Το διαφανό-
μενο ξεπούλημα του αγώνα απ'
την πλειοψηφία της PLO το βλέ-
πουμε ακόμα απ' τις μυστικές
επαφές του Αραφάτ με Ισραηλι-
νούς αξιωματούχους την εποχή
της εισβολής στο Λίβανο το
1982, καθώς και με τα σφιχτα-
γκαλιάσματα με τα «πρώην»

προδοτικά καθεστώτα. (Σύμφωνα
με το καταστατικό της PLO, κά-
θε επαφή με τον Σιωνιστικό εχθρό
απαγορεύεται τελείως).

γ) Την παράταξη Εθνικό Μέ-
τωπο Σωτηρίας με αριστεριστικές
και φιλοσυριακές τάσεις που διε-
ξάγει ουσιαστικά το αντάρτικο
πόλης και βουνού σε Αραβία,
Παλαιστίνη και Ευρώπη και τεί-
νει να αποτελέσει το σοβιετικό χέ-
ρι στην περιοχή, παραμορφώνον-
τας ανάλογα τα χαρακτηριστικά
που την διέκριναν.

Η προοπτική της παλαιστινια-
κής επανάστασης προβλέπεται
μακρόχρονη, αιματηρή και οδυ-
νηρή. Τούτο φανερώνει η τόσο
άνιση διεξαγωγή του αγώνα: πέ-
τρες εναντίον αυτομάτων και
μολότωφ εναντίον κανονιών.
Ακόμα η άρρηκτη μέχρι στιγμής,
κοινή γνώμη του Ισραήλ, που
παρόλα τα φοβερά οικονομικά
προβλήματα και τις καταστρο-
φικές συνέπειες του παρατεταμέ-
νου πολέμου, δεν φαίνεται ικανή
ούτε και διαθέσιμη να ξεπεράσει
τις αυταπάτες της και να κατα-

νοήσει την ανάγκη ενός κοινού
Ισραηλο-παλαιστινιακού αγώνα,
στη βάση των κοινών συμφερό-
ντων και των κοινών εχθρών.
Απ' την άλλη ο παλαιστινιακός
λαός έχει κάνει κάποια σημαντι-
κά άλματα όσον αφορά τη θέση
του απέναντι στους πάτρωνες
των γεγονότων. Η επανάσταση
του '36 — ενάντια στους 'Αγ-
γλους, και τα γεγονότα του '47-
'48 ήρθαν να ξεσκεπάσουν τα
ψεύδη της τότε φεουδαρχίας που
κατηύθυνε τον λαϊκό αγώνα.
Όντας ταυτισμένα τα συμφέρο-
νά της με τους αποικιοκράτες
επεχείρησε να τους περιβάλλει
με την αίγλη του έντιμου διαπι-
τή, κατευθύνοντας τον αγώνα
ενάντια στους Εβραίους κατοί-
κους με το κυρίαρχο σύνθημα
του αραβικού εθνικισμού: Να πε-
τάξουμε τους Εβραίους στη θα-
λάσσα. Μέσα απ' την πορεία
των γεγονότων καταδείχτηκε πε-
ρίτρανα ποιός είναι ο εχθρός και
ποιός θάπρεπε να πεταχτεί στη
θάλασσα. Ταυτόχρονα οι στρα-
τιωτικές ήττες του '56, του '67 και
του '73 κατέδειξαν εντυπωσιακά
την απάτη που καλλιεργούσαν
όλα τα Αραβικά κράτη επί δεκα-
ετίες: Καθήστε εσείς σ' αυγά
σας και μεις καθαρίζουμε.

Έτσι ξεπερνώντας τις επί δε-
καετίες καλλιεργούμενες αυταπά-
τες του ρατσισμού ενάντια στους
Εβραίους, της καλής θέλησης
των ιμπεριαλιστών και της δυνα-
τότητας των Αραβικών κρατών
να εξολοθρευτούν το Ισραήλ, ο
παλαιστινιακός λαός βρέθηκε
στο προσκήνιο, τόσο με το συνε-
χή αγώνα στα κατεχόμενα εδά-
φη, όσο και με το αντάρτικο στο
Λίβανο, που αποδείχτηκε κατά
την εισβολή του '82 πιο ικανό

απο δέκα τακτικούς στρατούς.

Δεν απομένει τώρα, οι εκμεταλ-
λευόμενοι λαοί της περιοχής με
τις εμπειρίες του παρελθόντος να
δουν και τα λάθη που μπορεί να
διαπραχτούν στο μέλλον αφήνον-
τας τις τύχες τους στα χέρια
ηγέτων και παρατάξεων που ή-
θα τους πουλήσουν ή θα εγκαθι-
δρύσουν κάποιο εθνικιστικό κρά-
τος αναπαράγοντας την αδικία
και την εκμετάλλευση που φύσει
και θέσει σέρνει κάθε κρατική
εξουσία. Ίσως, κάτι τέτοιο να
καταφανεί άμεσα με τη σχεδιαζό-
μενη από την PLO εγκαθίδρυση
εξόριστου παλαιστινιακού κρά-
τους των κατεχομένων εδαφών,
μέσα στο χρόνο αυτό. Στο βαθμό
που οι παλαιστίνιοι αγωνιστές
κατανοήσουν τούτο, καθώς και
τη διαφορά, του να παλέβουν
τώρα για την πατρίδα με την έν-
νοια της ίδιας τους της γης και
αύριο για την πατρίδα των αφε-
ντικών και των πολιτικών εξου-
σιαστών, και στο βαθμό που η
επανάσταση απλωθεί μέσα στο
ίδιο το Ισραήλ, τους ανέργους
και εργαζομένους προλετάριους
εβραίους, τότε ο παγκόσμιος
ιμπεριαλισμός θάχει δεχτεί το πιο
ισχυρό πλήγμα σ' όλη την ιστο-
ρία του.

Μένει στους ίδιους τους λαούς
της Παλαιστίνης να πραγματώ-
σουν τα όνειρά τους και τις επι-
θυμίες τους παραμερίζοντας και
ξεπερνώντας τα σκουριασμένα
μυαλά των πολιτικών που ανά
πάσα στιγμή στο παρελθόν αλλά
και στο μέλλον δεν κάνουν τίπο-
τα άλλο παρά να τους ξεπου-
λούν.

ΟΙ Φυλακες στη Γαλλία

Στα μέσα Νοέμβρη, στις φυ-
λακές Saint-Maur της Γαλλίας, οι
κρατούμενοι εξεγέρθηκαν, πήραν
κάτω από τον έλεγχο τους ένα
μεγάλο μέρος της φυλακής και
κράτησαν 11 ομήρους ανάμεσα
στους οποίους και τον διευθυντή
της φυλακής. Οι αρχές μιλούσαν
για ξαφνική και αναίτια αντίδρα-
ση, για «ευνοούμενους» και χω-
ρίς καμιά δικαιολογία στασια-
στές. Η αλήθεια όμως είναι ότι οι
κρατούμενοι στις φυλακές του
«Saint-Morte (Αγίου-Θανάτου)»
— όπως λέγονται χαρακτηριστι-
κά απ' τους φυλακισμένους —
είναι και πολύ καιρό είχαν αρχίσει
κινήσεις διαμαρτυρίας (αρουόμε-
νοι να πάρουν φαγητό, να ανέ-
βουν στα κελιά τους) σχετικά
με τις συνθήκες κράτησης, και
προσπάθειες να γίνουν γνωστά
κείμενα τους που αφορούσαν τις
συνθήκες περιβάλλοντος στη φυλα-
κή, μετά μάλιστα απ' το θάνατο
ενός συγκρατούμενου τους από
έλλειψη ιατρικής βοήθειας.

Η φυλακή του Saint-Maur είναι
απ' τις εκσυγχρονισμένες φυλα-
κές και θεωρείται φυλακή «πρό-
τυπο» όπου υποτίθεται δοκιμάζο-

νται νέοι τρόποι κράτησης, λιγώ-
τερο απάνθρωποι. Αυτό βέβαια
στη πραγματικότητα μεταφράζε-
ται σε ολοένα και πιο ενισχυμένα
μέτρα ασφάλειας, κικλιδώματα,
συρματοπλέγματα, τοίχοι όλο και
πιο ψηλοί, αντλιοκοπτερικά δίχ-
τυα, έρευνες όλο και πιο κτηνώ-
δης, βασανιστικές και απάνθρω-
πες και γενικά όλο και πιο κατα-
πιεστικές συνθήκες κράτησης.

Οι κινήσεις διαμαρτυρίας των
φυλακισμένων αντιμετωπίστηκαν
πάντα με αδιαφορία και κυνισμό,
και κείνοι απάντησαν σ' αυτό βί-
αια και δυναμικά.

Η εξέγερση τους βέβαια κατα-
στάθηκε από δυνάμεις της αστυ-
νομίας και του στρατού, με απο-
τέλεσμα 2 βαριά τραυματισμένοι
και ένα μεγάλο μέρος της φυλα-
κής κατεστραμμένο εντελώς από
 φωτιά.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς
που εξεγέρθηκαν μεταφέρθηκαν
σε άλλες φυλακές και μάλιστα σε
πτέρυγες απομόνωσης.

— Στις αρχές του Δεκέμβρη
τώρα, στις φυλακές του Besan-
con, μια αποτυχημένη απόπειρα
απόδρασης 3 κρατουμένων από

Action Directe

Για την Action Directe η μάχη
συνεχίζεται μέσα στη φυλακή.

Από τη 1η Δεκέμβρη, τα 4 κύ-
ρια μέλη της οργάνωσης, έχουν
αρχίσει απεργία πείνας. Τα αιτή-
ματά τους εξηγούνται σ' ένα
κείμενο τους:

«Εμείς οι μαχητές της οργάνωσης
Action Directe, έχουμε αρχίσει με
μια απεργία πείνας ένα συλλογι-
κό αγώνα για να πετύχουμε 2 δι-
εκδικήσεις μας: την αναγνώριση
όλων των φυλακισμένων αγωνι-
στών ως πολιτικών κρατούμενων
και τη άμεση παύση της απομό-
νωσης. Έξω από όλους τους νό-
μους τους οι συνθήκες κράτησης
ρυθμίζονται απ' τις εκτιμήσεις

δικαστών ειδικών τομέων, διευ-
θυντών σωφρονιστικών κατα-
στημάτων, γραφειοκρατών κ.λπ.
Όλη η καθημερινότητα του φυ-
λακισμένου είναι υποταγμένη σ'
αυτή την αυθαιρεσία: η αλληλο-
γραφία (ελεγχόμενη ή καταστρο-
φόμενη), οι συζητήσεις, το δικαί-
ωμα σου στη πληροφόρηση, το
δικαίωμα να δέχεται βιβλία... Για
τους φυλακισμένους μαχητές, η
κατάργηση του καθεστώτος του
πολιτικού κρατούμενου, ποτέ δεν
σήμανε μια κανονική κράτηση
αλλά βασανιστήρια, με την απο-
μόνωση ενισχυμένης ασφάλειας,
μόνιμο εκβιασμό, αυθαιρεσία και
παρανομία σε βάρος τους».

παύση της απομόνωσης. Μετά
από διαπραγματεύσεις, τελικά,
ενώ δυνάμεις ειδικές της Αστυ-
νομίας είναι έτοιμες να επέμ-
βουν, τα αιτήματά τους γίνονται
δεκτά και οι κρατούμενοι μεταφέ-
ρονται σε άλλες φυλακές.

Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΣΥΝΟΡΑ Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΠΙΣΗΣ ERIC HEBERT

Ένας μαχητής της Αναρχικής Ομοσπονδίας Γαλλίας, FAF, και της
Ένωσης Εργαζομένων Γαλλίας, UFG, συνελήφθη στις 9 του Απριλίου
παρελθόντος έτους, τη στιγμή που έβγαζε απ' τη δουλειά του, κα-
τηγορούμενος πως είχε δηλώσει αναστάσια σε σχέση με την υποκαρ-
πώση του να υπηρετήσει τη στρατιωτική θητεία. Παραπέμφθηκε σε δικ-
η και καταδικάστηκε τη 1η του Ιουλίου σε 14 μήνες φυλάκιση. Η κα-
τάδικη είναι μεν εφέσιμη, αλλά λίγες ελλείδες υπάρχουν για να κα-
ταρριφθεί.

ERIC HEBERT

mat 27372 M.A. de loos
2 Aven. du train de loos
59374 LOOS DES LILLE
FRANCE

ROBERTO GEMIGNANI

Ιταλικός συνταξιούχος φυλακισμένος στη Γαλλία απ' τις 24 Δεκέμβρη
του 1986, κατηγορούμενος για ληστεία και συμμετοχή στην — «Az-
ione Rivoluzionaria» Επανάστατική Δράση —. Έχει καταδικαστεί σε
12 χρόνια και τώρα περιμένει την έκδοσή του, ενώ η υγεία του έχει
κλονιστεί σοβαρά πάσχοντας από φυματίωση.

Επιτροπή Αλληλεγγύης

F.A. LIVORNESE
via Rossi 80
LIVORNO
ITALIA

Στις 2 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε η 300ή Κυριακάτικη «βόλτα» στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης, 6 χρόνια μετά την γνωστή, για την βιολογία των μπάτσων, καταστροφή του χωριού από καλύβες που είχαν στείλει στο χώρο του τωρινού δυτικού διαδρόμου.

Μαζεύτηκαν πάνω από 600 άτομα και χρησιμοποιώντας γνωστές τακτικές, συνέχισαν την προσπάθεια καταστροφής του τείχους που προστατεύει το δυτικό αεροδρόμιο. Μέσα στο αρκετά πυκνό διπλανό δάσος στέλνεται μια σχετικά μικρή ομάδα μπάτσων. Οι διαδηλωτές βάλλαν φωτιές σε μπάλλες από άχυρα και κλείσαν τον δρόμο. Κάποια στιγμή που οι μπάτσοι καθήσαν για να ξεκουραστούν, άρχισαν να πέφτουν φωτοβολίδες, μολότωφ, μολυβένιες μικρές μπίλιες από σφεντόνες και, όπως αποδείχτηκε αργότερα, πυροβολισμοί.

Ούτε οι διαδηλωτές, ούτε οι μπάτσοι συνειδητοποίησαν αμέσως τι έγινε. Πολύς κόσμος που ήταν εκεί, το έμαθε αργότερα από το ραδιόφωνο. Οι μπάτσοι το κατάλαβαν και αυτοί αργότερα. Το γεγονός αυτό είχε το ευτύχημα της μη ανταπόδωσης των πυροβολισμών από τη μεριά τους.

Με βεβαιότητα μπορεί να επιωθεί πως οι σφαίρες, στην περίπτωση που προέρχονταν από τον ευρύτερο χώρο της κίνησης κατά τον δυτικό αεροδρόμιο, ήταν απόφαση κάποιου μεμονωμένου ατόμου και σε καμιά περίπτωση μια συλλογική απόφαση ή μια παραπέρα φάση ενός αγώνα.

τηση του Frank Hoffman σαν επίσης συμμετοχός στους πυροβολισμούς.

Στις 8/11 γίνεται στο Walldorf έρευνα στο σπίτι ενός μέλους της ομάδας, «πολίτες τουWalldorf κατά του δυτικού αεροδρομίου» με το αιτιολογικό ότι έκρυψε καταζητούμενο άτομο.

Από τις 2/11—9/11 έγιναν τουλάχιστον 27 έρευνες σε κατοικίες, σπίτια μαγαζιά, πιάστηκαν πάνω από 33 άτομα, πέρα από τον έλεγχο στους δρόμους, την επαλήθευση για άλλοθι και τις απλές επισκέψεις. Μέχρι τις 20/11 υπάρχουν τουλάχιστον 6 κλίσεις στον ομοσπονδιακό εισαγγελέα, τις περισσότερες φορές γνωστών προσώπων από τις ομάδες αντίστασης πολιτών, αλλά και λόγω δηλώσεων που έκαναν κάποιοι άλλοι πιο πριν. (Συνέβη κάποιος που πίστευαν ότι ήταν πολύ έξυπνοι έτσι να θελήσουν να κοροϊδέψουν στο τμήμα τους μπάτσους και, ανοίγοντας το στομάκι τους με τα πιο απλά πράγματα, βρέθηκαν να επιβαρύνουν και άλλους και τους εαυτούς τους).

Η δράση των μπάτσων συνεχίζεται παίρνοντας σαν αιτία τους πυροβολισμούς, αλλά γίνεται πιο ξεκάθαρο ότι ρίχνουν το βάρος στην παράγραφο 124α, για την τρομοκρατία σε σχέση με ενεργή επαναστατική δράση στην περιοχή του Rein-Main Από τις 23/24/11 πιάνονται με ένταλμα σύλληψης 6 άτομα. Ο Reiner και ο Andy από το Wiesbaden κρατούνται, οι άλλοι αφήνονται ελεύθεροι υπό όρους. Τους κατηγορούν μαζί με τον Andrea για τρομοκρατική οργάνωση και συμμετοχή σε πολλά σαμποτάζ κατά των πύργων

ντουσαν, στο τραπέζι και του καφέ και του γλυκού, όπως λέγεται, πάλι έξω από το αεροδρόμιο, στο ύπαιθρο όπου γίνονται πολλές συζητήσεις μετά την κυριακάτικη βόλτα. Έτσι έτυχε ακόμα μια απρόσχετη κουβέντα στη διάρκεια κάποιου καβγά σε ένα σπίτι να αποτελέσει στοιχείο για τους μπάτσους. Στοιχείο όμως που δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν στα δικαστήρια.

Αντί αυτού έχουν τώρα τις δηλώσεις ατόμων που απροετοίμαστα, τελικά υπέγραψαν επιβαρυντικές για αυτούς απολογίες. Οι έρευνες σε σπίτια συνεχίζονται στον ίδιο ρυθμό. Αρχές Δεκέμβρη σε μια νύχτα μόνο έγιναν στο Wiesbaden έρευνες σε 22 σπίτια σε αναζήτηση του Hoffman ή κάποιων προσωπικών αντικειμένων.

Στις 3/12 πιάνεται ο Jürgen από το Russelheinn και κατακρατείται λόγω άρνησης του να κάνει δηλώσεις επιβαρυντικές. (Μπορεί για αυτό το λόγο να κρατηθεί μέχρι μισό χρόνο).

Ο Andreas, ο Andy και ο Riner που τους κρατούν σαν μέλη τρομοκρατικής ομάδας βρίσκονται σε απομόνωση, δηλαδή βόλτα στην αυλή μόνο κατά άτομο, διαχωριστικό στην επίσκεψη του δικηγόρου, επισκέψεις υπό επίβλεψη, λογοκρισία στην αλληλογραφία, 23 ώρες το εικοσιτετράωρο απομόνωσης. Είναι πιο ξεκάθαρο, ότι η κατασταλτική μηχανή του κράτους δεν ασχολείται με τους πυροβολισμούς. Αυτούς τους χρησιμοποιούν μόνο σαν πρόσχημα για να χτυπήσουν την αντίδραση των αναρχικών, αυτόνομων και της κίνησης κατά του δυτικού αεροδρομίου. Σκοπός τους είναι να διαλύσουν τα μέρη που γίνονται οι πιο πλατιές συγκεντρώσεις μεταξύ των διαφόρων ομάδων και του κόσμου όπως είναι η Κυριακάτικη βόλτα έξω από το αεροδρόμιο και το ελεύθερο κέντρο. Μετρώντας τα χρόνια που αναλογούν στις κατηγορίες που έπεσαν αυτές τις μέρες φτάνουμε τα 300 χρόνια. Οι κατηγορίες αυτές κρέμονται πάνω από τα κεφάλια των συντρόφων.

Την αρχική σιωπή διαδέχθηκαν τα μηνύματα αλληλεγγύης για τους κρατούμενους. Οργανώθηκαν και οργανώνονται διάφορες εκδηλώσεις για να βρε-

θουν τα απαραίτητα χρήματα για τους κρατούμενους.

Σίγουρο είναι πως πολλές θέσεις του χώρου θέλουν άμεση συζήτηση. Θέσεις γύρω από την οργάνωση, την σχέση με την βία και τις ένοπλες ομάδες, την ευθύνη του καθενά απέναντι στον εαυτό του και τους άλλους και τελικά για τις πραγματικές σχέσεις μεταξύ μας. Όμως ανεξάρτητα από το ποιος έριξε τις σφαίρες, όταν βλέπεις την βιαιότητα των μπά-

τσων και τα ματωμένα κεφάλια που αφήνουν στο περσμά τους, δεν μπορεί παρά να σε κυριεύει οργή.

Σε μια συζήτηση ομάδων για τα γεγονότα έγινε δεκτή η άποψη πως στις τωρινές κοινωνικές συνθήκες η χρησιμοποίηση όπλων στις πορείες μπορεί να είναι καταστροφική και μονάχα το κράτος ρηθεί.

Πέρα από αυτό δεν αφήνουμε κανένα στα χέρια της «δικαιοσύνης» του κράτους.

Λευτεριά για όλους τους κρατούμενους.

Η βία του κράτους δεν θα περάσει.

Για την Κοινωνική Επανάσταση.

Μπορείτε να τους γράψετε ή να στείλετε κάρτες (για τους άσπρους τοίχους) στις διευθύνσεις:

Andreas Eichler Juirgen Boguschewski

Reiner Hubner Frita — Bawer — Haus

Andreas Semonch Mariewtr.

Ermittlungsvichter a BGH

7500 Karlsruhe 6100 darmstadt.

Όλη αυτή την δύσκολη για το χώρο περίοδο η εφημερίδα TAZ που κουντεύει να γίνει το επίσημο όργανο των πράσινων δεν σταμάτησε να μονολογεί εναντίον των συντρόφων, βάζοντας το όπλο στο χέρι του Andrea πριν ακόμα και από τον Εισαγγελέα. Λέγοντας πως έκανε δηλώσεις και κατηγορήσει και άλλους — πράγμα που είναι ξεκάθαρο πως ο Andrea ποτέ δεν έκανε — γράφτηκαν άρθρα κουτοπολιίστικα, οι διευθύνσεις λείπανε στην προσπάθεια της TAZ να δείξει πόσο καλά ξέρει τον χώρο. Άλλωστε πολλοί από τους πράσινους δεν έχασαν την ευκαιρία να προβληθούν και πάλι από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, πρώτοι στις πορείες που έκαναν τις επόμενες μέρες οι μπάτσοι για να δείξουν την θλίψη τους. Και φυσικά δεν έχασαν την ευκαιρία να ζητήσουν την ανεύρεση και τιμωρία των ενόχων.

ΦΡΑΝΚΦΟΥΡΤΗ, 2 ΝΟΕΜΒΡΗ:

«ΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΒΟΛΤΑ...»

Η χρονολογία της βίας του κράτους

Στις 12.00 την νύχτα της ίδιας βραδιάς γίνεται έρευνα στο ελευθεριακό κέντρο Φρανκφούρτης και στις γειτονικές κατοικίες όπου είναι γνωστό ότι ζουν αναρχικοί σύντροφοι. Την ίδια ώρα ερευνούν το κατεληγμένο σπίτι το μαγαζί όπου συχνάζει ο χώρος στο Hanan. Με την βοήθεια της αμερικανικής στρατιωτικής αστυνομίας και με προτεταμένα τα αυτόματα — τακτική που από δω και πέρα μπορεί να θεωρηθεί αυτονόητη — πιάνουν και ελέγχουν σωματικά οποιοδήποτε άτομο τους χτυπάει στο μάτι ανάλογα με την εμφάνιση, δερμάτινα μπουφάν, μαύρα ρούχα. Κατά τις 12.10 πιάνονται σε άλλη πόλη στο Wiesbaden τα πρώτα άτομα. Τις περισσότερες φορές οι μπάτσοι τους περιμένουν έξω από τα σπίτια τους, ή τους τραβούν βίαια έξω από τα αυτοκίνητα.

Κατά τις μια ή ώρα τη νύχτα σε πολλά μαγαζιά ορισμένων γειτονιών της Φρανκφούρτης εισβάλουν οι μπάτσοι για να επαναλάβουν τα ίδια όπως και στο Hanan.

Μέχρι τις 1.30 τη νύχτα έχουν πιάσει στο Wiesbaden 22 άτομα· έχουν ψάξει γύρω στα έξι σπίτια.

Την ίδια ώρα ερευνούν ένα άλλο σπίτι στη Φρανκφούρτη και πιάνουν τους δύο κατοίκους. Μια γυναίκα συλλαμβάνεται στο αυτοκίνητό της.

Στις 5.00 το πρωί της 3/11 η Ομοσπονδιακή εγκληματολογική Υπηρεσία αναλαμβάνει τις παραπέρα έρευνες. Ελέγχονται τα άλλοθι. Οι μπάτσοι κάνουν επισκέψεις στις πόλεις Usinyen, Niedewad, Eyelsbach, Franhjwn. Στις 6.00 πιάνουν τον Αντρέα Άιχλερ (Fiehler) στο σπίτι της φίλης του. Σε ένα σακβουαγιάζ βρίσκουν ένα όπλο κλεμμένο από τους μπάτσους, σε μια διαδήλωση κατά των πυρηνικών πριν από ένα χρόνο στο Hanan. Οι μπάτσοι αργότερα θεωρούν ότι τουλάχιστον ένας πυροβολισμός έπεσε μ' αυτό το όπλο. Ο Αντρέας συλλαμβάνεται.

Το πρωί, οι έρευνες και συλλήψεις συνεχίζονται.

3 άτομα από την Βόννη συλλαμβάνονται στο σιδηροδρομικό σταθμό.

Κατά τις 10.00 οι μπάτσοι ξαναπερνούν από επτά σπίτια που είχαν πάει στις 5.00 για πιο εξονυχιστικές έρευνες.

Την ίδια ώρα ένα άτομο συλλαμβάνεται στο χώρο της εργασίας του. Στο κρατητήριο οι μπάτσοι χρησιμοποιούν τις γνωστές μεθόδους· αφήνοντας σε υπαγεία κελιά τον κόσμο μόνο με τα εσώρουχα, εικονικές εκτελέσεις, διάφορες απειλές μέχρι την απειλή του βιασμού.

Μέχρι το βράδυ αφήνουν τον περισσότερο κόσμο πολλές φορές σε γωνίες προσπίτων, ξυπόλιτους ή ντυμένους με ένα μακό, ή κάποια ρούχα από χαρτί και χωρίς χρήματα.

Τα ρούχα που φορούσαν, όπως και τα ρούχα από τα σπίτια τους και πολλά αντικείμενα, κατακρατήθηκαν για να ελεγχθούν αν είναι υγρά — (Αυτό θα σήμαινε κατά τους μπάτσους ότι έχουν λάβει μέρος τη διαδήλωση) — Στις έρευνες κατέστρεψαν τουλάχιστον δυο σπίτια.

Το ίδιο βράδυ στο αμφιθέατρο 6 του Πανεπιστημίου Φρανκφούρτης, μαζεύονται σχεδόν 1000 άτομα σε μια συζήτηση. Γίνεται η προσπάθεια αξιολόγησης της κατάστασης.

Τις επόμενες δυο μέρες γίνονται άλλες δυο έρευνες στο ελευθεριακό κέντρο και στις γειτονικές κατοικίες. Οι μπάτσοι κλείνουν πιο πριν το κομμάτι του δρόμου που βρίσκονται αυτά τα σπίτια και όπως πάντα με προτεταμένα αυτόματα μπαίνουν στους χώρους που τους ενδιαφέρουν και στην αναζήτηση για κάποιο όπλο κατάσχουν πρωτόκολλα συζητήσεων, αποδείξεις πληρωμής για νοίκια και διάφορα υλικά, περιοδικά, ντοκουμέντα. Παράλληλα γίνεται έρευνα σε ένα τυπογραφείο. Ο τύπος μιλάει για τους θεωρητικούς υποκινητές των δολοφονιών οι οποίοι βρίσκονται στο ελευθεριακό κέντρο. Στις 4/11 πιάνουν και τον Reiner τον οποίο θεωρούν σα δεύτερο ύποπτο για τους πυροβολισμούς. Μετά από μια μέρα τον αφήνουν ελεύθερο. Ήδη έχουν αρχίσει την αναζή-

μεταφοράς υψηλής τάσεως ρεύμα και αρκετά εμπρηστικά χτυπήματα.

Η μέθοδος των μπάτσων κατά την διάρκεια αυτών και άλλων ανακρίσεων ήταν να φέρουν αντιμέτωπα τα διάφορα άτομα με τα ίδια τους τα λόγια τα οποία είχαν μαγνητοφωνήσει στα διάφορα σπίτια, στο ελευθεριακό κέντρο, στα μονοπάτια του δάσους γύρω από το αεροδρόμιο, σε αυτοκίνητα που κινού-

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Πολλές Διτικογερμανικές εφημερίδες είχαν τον τίτλο «Μια νέα Κροστάνδη»· σχετικά με τα γεγονότα του Brasov.

Στα Γερμανικά Brasov είναι Kronstadt (Κροστάνδη). Οι Ρουμάνοι γνωρίζουν αυτήν την ονομασία αλλά αγνοούν ως επί το πλείστον την ύπαρξη της άλλης Κροστάνδης και την επανάστασή του Μάρτη του 1921, τη πιο σημαντική ως τις μέρες μας απ' τις μεγάλες εξεγέρσεις που ταρακούνησαν το Σοβιετικό καθεστώς.

Χωρίς σχέση με την ομώνυμη της της Βαλτικής θάλασσας, η πόλη Brasov-Kronstadt γνώρισε τελευταία μια εξέγερση που συγγενεύει περισσότερο με αυτές του Gdansk και Gdynia του Δεκέμβρη του 1970.

Στις 15 Νοέμβρη οι εργάτες των εργοστασίων φορτηγών και τρακτέρ, Steagul Rosu και Tractorul αντίστοιχα, — που απασχολούν χιλιάδες εργάτες και όπου είχαν γίνει απεργίες το Νοέμβρη του 1983 — θα πήγαιναν να ψηφίσουν για την ανανέωση του δημοτικού συμβουλίου του Brasov, δεύτερης πόλης της Ρουμανίας και σημαντικό βιομηχανικό κέντρο.

Όταν οι τοπικοί διευθυντές τους ανακοίνωσαν τη μείωση των μισθών τους, γιατί δεν πραγμάτωσαν το μηνιαίο πλάνο, — μείωση που γίνεται κατ' εφαρμογή ισχύοντα νόμο που συνδέει άμεσα την αμοιβή με το σεβασμό στις νόρμες που ορίζει το πλάνο εργασίας — συγκροτήθηκαν μαζί τους και πραγματικά εξοργισμένοι προκάλεσαν επεισόδια χτυπώντας και καταστρέφοντας ένα αυτοκίνητο της αστυνομίας (στη διάρκεια σκοτώθηκαν 2 αστυνομικοί). Τα επεισόδια εξαπλώθηκαν γρήγορα και 10-20.000 εργάτες φωνάζοντας «Κάτω ο Τσαουσέσκου» και «θέλουμε ψωμί» κατευθύνθηκαν προς το δημαρχείο και την έδρα του κόμματος. Αφού πήραν με έφοδο τα κτίρια οι διαδηλωτές, τα αποθηκευμένα τρόφιμα που βρίσκονταν εκεί και έκαψαν τα πορτραίτα του Τσαουσέσκου.

Κόκκινες σημαίες και έπιπλα πετάχτηκαν απ' τα παράθυρα. Ο κόσμος ήταν έντονα εξοργισμένος και η αστυνομία δεν μπορούσε να ελέγξει τη κατάσταση. Έτσι κλήθηκε για ενίσχυση ο στρατός ο οποίος απέκλεισε ένα μεγάλο μέρος της πόλης με τεθωρακισμένα οχήματα.

Μετά από πολλές ώρες οι δυνάμεις του στρατού ρίχνοντας σφαίρες στον αέρα και χρησιμοποιώντας δακρυγόνα αέρια κατόρθωσαν να διαλύσουν το κόσμο και να συλλάβουν ένα μεγάλο αριθμό διαδηλωτών.

Κατά την εξέλιξη των επεισοδίων, υπήρξαν 3 νεκροί διαδηλωτές, καθώς και 3 μετά τη σύλληψή τους, μέσα στις φυλακές. Τα γεγονότα όμως του Brasov δεν είναι τα μοναδικά τα τελευταία χρόνια στη Ρουμανία. Πριν 10 χρόνια τον Αύγουστο του 1977, μία απεργία 35.000 ανθρακωρύχων, (στη Τρανσυλβανία) με αφορμή τις δύσκολες συνθήκες εργασίας, πήρε μεγάλες διαστάσεις και η επέμβαση του στρατού ήταν εκείνη που τη κατέστειλε.

Το Νοέμβρη του 1986 έγιναν απεργίες σε πολλές πόλεις της Τρανσυλβανίας, όπου υπάρχει μια μειονότητα Ούγγρων, περίπου 2.000, αρκετά δυναμική. Πολλά tracts (τρικάκια) κυκλοφόρησαν τότε που ζητούσαν «ψωμί, γάλα και κρέας για τα παιδιά μας» και καλούσαν σε εξέγερση ενάντια στο καθεστώς.

Η Ρουμανία άλλωστε έχει κατηγορηθεί από Δυτικές χώρες και τη Διεθνή Αμνηστία για τη καταπίεση ανθρωπίνων δικαιωμάτων κυρίως σε βάρος μειονοτήτων όπως η Ουγγρική. Τον τελευταίο Γενάρη, πάλι κυκλοφόρησαν πολλά tracts και στάλθηκαν σε κάποιες πρεσβείες στο Βουκουρέστι, που καλούσαν σε γενική απεργία και σε ανατροπή του καθεστώτος.

Στις αρχές του 1987, πάντα στη Τρανσυλβανία, οι εργάτες του εργοστασίου γυαλικών Turba, έμειναν παθητικοί μπροστά στις μηχανές, χωρίς να φύγουν απ' τους χώρους δουλειάς για να απαιτήσουν ολόκληρη πληρωμή των μισθών τους.

Ενώ στο Ιάσιο στη Μολδαβία, έγιναν απόπειρες συνεργασίας και δράσης από ομάδες εργαζόμενων εναντίον εργοστασίου, για να καταλάβουν τους χώρους δουλειάς και να οργανώσουν την αυτοάμυνά τους.

Τέλος, δύο βδομάδες πριν την εξέγερση του Brasov, έγιναν διαδηλώσεις σε άλλες πόλεις της Ρουμανίας, για τους ίδιους λόγους μ' εκείνους που προκάλεσαν την αντίδραση των εργατών του Brasov.

Μετά τα γεγονότα του Brasov και τη καταστολή τους απ' το κράτος, έγιναν κάποιες αντικυβερνητικές εκδηλώσεις σε άλλες πόλεις της Ρουμανίας, όπως στο Timisoara, όπου 600-800 φοιτητές έκαναν διαδήλωση στο κέντρο της πόλης φωνάζοντας συνθήματα κατά του Τσαουσέσκου. Προς το τέλος της συνελεύθησαν κάποια άτομα μεταξύ των οποίων ήταν και πανεπιστημιακοί, των οποίων η τύχη, μετά τη σύλληψή τους, είναι άγνωστη.

Οι κινήσεις αντίδρασης που προηγήθηκαν του Brasov, και δεν πήρασαν να εξαπλωθούν και δεν πήραν τον εξεγερσιακό χαρακτήρα της κατάστασης της πόλης Brasov, γι' αυτό και η εξέγερση εκεί είναι η πιο σημαντική στη Ρουμανία τα τελευταία 10 χρόνια.

Ένας κύριος λόγος που οδήγησε σ' αυτήν, είναι τα τεράστια προβλήματα προμηθειών (τρόφιμα, πετρέλαιο) που αντιμετώπιζε ο λαός της Ρουμανίας και γενικότερα οι άθλιες συνθήκες επιβίωσης του.

Η έλλειψη τροφίμων και άλλων προϊόντων είναι συνθησιμένη κατάσταση: Ατέλειωτες ουρές μπροστά στα κρατικά μαγαζιά, δελτία διανομής για το ψωμί, κατανάλωση βενζίνης μέχρι 30 λίτρα το μήνα, ένα αυτοκίνητο για 5 οικογένειες κατά μέσο όρο. Μια ιδέα σχετικά με κάποιους λόγους της χρόνιας έλλειψης τροφίμων μας δίνει η εξέλιξη της κατάστασης στη Ρουμανία σχετικά με το πετρέλαιο και τη σχέση της με τη Σ. Ένωση.

Στις αρχές των χρόνων του '60, το πετρέλαιο που παρήγαγε η χώρα, (απ' τις ελάχιστες ευρωπαϊκές χώρες παραγωγούς πετρελαίου), έγινε ένα μεγάλο ατού στα χέρια της ντόπιας κομμουνιστικής γραφειοκρατίας, που το χρησιμοποιούσε για να χειραφετηθεί απ' τη Σοβιετική κηδεμονία. Ο Dej και έπειτα ο Τσαουσέσκου θα εναντιωνθούν στο πλάνο της Χρουστσιφικής οικονομικής ολοκλήρωσης στη COMECON, προβάλλοντας τις δυνατότητες βιομηχανικής ανάπτυξης της χώρας, χάρη στις πρώτες της ύλες κυρίως.

Μια εντυπωσιακή βιομηχανική υποδομή πραγματοποιήθηκε στα χρόνια '60 με '70. Με το πέρασμα του χρόνου όμως οι επενδύσεις ακόμα πιο εντυπωσιακές συσσωρεύτηκαν, ενώ τα αποθέματα του πετρελαίου μειώθηκαν. Η χώρα έγινε, σε εποχή παγκόσμιας ενεργειακής κρίσης, ένας μεγάλος εισαγωγέας πετρελαίου. Κυριώτερους προμηθευτές της... η Ρωσία στην οποία η Ρουμανία πουλούσε σε αντάλλαγμα, μεταξύ άλλων κρέας.

Κεφαλαιώδεις βέβαια για τη Ρουμανική κρίση είναι και το πρόβλημα του εξωτερικού της χρέους.

Στο τέλος των χρόνων του '70 το πρόβλημα του χρέους έγινε ιδιαίτερα κρίσιμο. Αντίθετα όμως με άλλες χώρες, η Ρουμανία πέτυχε να το μειώσει σε χρόνο ρεκόρ, και η επιτυχία της αυτή επαινέθηκε δημόσια απ' τους υπεύθυνους Βορειο-Αμερικάνους, και πραγματοποιήθηκε χάρη σ' ένα πραγματικό οικονομικό τρόπο που επιβλήθηκε στο λαό μέχρι σήμερα.

Οι οδυνηρές υλικές συνθήκες όμως και η κρίση δεν οι μόνες αιτίες που οδήγησαν στην εξέγερση στο Brasov.

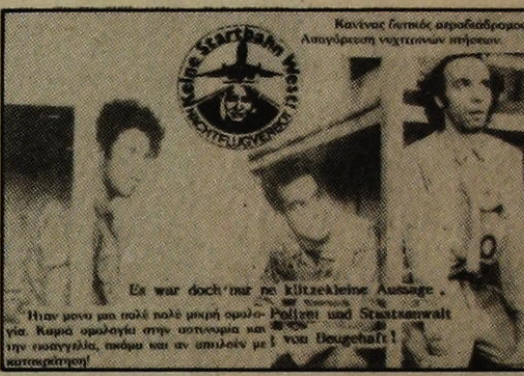
Μία οδυνηρή επίσης πραγματικότητα είναι ότι ένας ολόκληρος λαός κυριαρχείται σε κάθε τομέα της γης του, απ' το καθεστώς του Τσαουσέσκου.

Απέραντα ολόγκαν πάνω στα εργοστάσια που τον δοξάζουν, κανένας κοινός τόπος συναντήσεων, καθόλου μαγαζιά, η ζωή σταματάει στις 9 η ώρα. Μόνο μερικά λουξ ξενοδοχεία για τους τουρίστες και η μαύρη αγορά δολλαρίων.

Ο Τσαουσέσκου είναι πανταχού παρών, μέχρι σ' αυτή τη τεράστια αψίδα θριάμβου προς δόξα «του γενικού μας γραμματέα» στην είσοδο του Βουκουρεστίου.

Ο κομμουνισμός αυτός είναι η εκμετάλλευση του εργάτη απ' το κράτος-αφεντικό, είναι ο ολοκληρωτισμός της σκέψης, η πολιτιστική δικτατορία, ο φασισμός στη καθημερινή ζωή. Ο Μεγάλος Αδελφός είναι μία πραγματικότητα εδώ και πολύ καιρό στη Ρουμανία.

Η εξέγερση στο Brasov, είναι οι κραυγές, οι δυνατόι κραυγές αντίστασης που μεγαλώνουν μέσα απ' τα συμπυκνωμένα ενός συγκρατημένου καθεστώτος.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Εκδήλωση αλληλεγγύης στους 4 φυλακισμένους:

Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ, Β. ΒΟΓΙΑΤΖΗ, Χ. ΜΑΡΙΝΟ, Κ. ΣΜΥΡΝΑΙΟ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

συμμετέχουν:

Πάνος & Χάρης Κατσιμίχας
Λουκιανός Κηλαηδόνης
Αφροδίτη Μάνου & Normal
Λάκης Παπαδόπουλος
Βασίλης Παπακωνσταντίνου
Δημήτρης Πουλικάκος
Συμμορία
Αντώνης Τουρκογιώργης
Last Drive

ΣΠΟΡΤΙΝΓΚ ΔΕΥΤΕΡΑ 8 ΦΛΕΒΑΡΗ, ΩΡΑ 7 μ.μ.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Μηνύματα συμπαράστασης και αλληλεγγύης στους συντρόφους Μαρίνο, Σμυρναίο, Βογιατζή και Μπουκουβάλα στέλνουν το ελευθεριακό κέντρο Φραγκοφούρτης, η FAU (Αναρχοσυνδικαλιστική Ομοσπονδία), αναρχικές ομάδες και το περιοδικό ΑΚΤΙΟΝ που δημοσίευσε και σχετικό άρθρο.

Από τον αστικό τύπο βέβαια και την εφημερίδα των πρασίνων τα γεγονότα αποσιωπήθηκαν εντελώς.

Την Κυριακή, 10 Γενάρη, έγινε πορεία 50 συντρόφων των 4 αναρχικών φυλακισμένων έξω από τις φυλακές του Κορυδαλλού, με συνθήματα για την απελευθέρωσή τους, τις σκευωρίες της Ασφάλειας και ενάντια στις Φυλακές. Σκοπός της εκδήλωσης, πού γινε χωρίς ευρύτερο κάλεσμα ήταν η άμεση ηθική ενίσχυση των προφυλακισμένων συντρόφων, είχε ευνοϊκές αντιδράσεις στο χώρο των φυλακισμένων και προξένησε ανησυχίες στους ανθρωποφύλακες.

«Κρεμάστε τον Αυτοκράτορα, όχι τον ΟΜΟΡΙ»

Το εφετί του Σαπόρο, που εκδίκασε την υπόθεση του ΟΜΟΡΙ, τον ξανακατάδικασε σε θάνατο.

Ο ΟΜΟΡΙ συνελήφθη στις 10 Αυγούστου 1976, σε σχέση με μια βομβιστική επίθεση εναντίον ενός κυβερνητικού κτιρίου στο νησί ΧΟΚΑΙΝΤΟ της Ιαπωνίας, το Μάρτη του 1976.

Παρόλο που δεν υπήρχαν καθόλου αποδείξεις εναντίον του, ο ΟΜΟΡΙ, παραπέμφθηκε σε δίκη το Φλεβάρη του '77 και καταδικάστηκε σε θάνατο το Μάρτη του 1983. Η δίκη κράτησε 6 χρόνια.

Τόσο οι αντικρατικές ιδέες του ΟΜΟΡΙ όσο και το γεγονός ότι κτύπησε το δικαστή στη δίκη του και αρνήθηκε να καταδικάσει την βομβιστική επίθεση για λόγους αρχής ήταν οι αιτίες που τον καταδίκασαν σε θάνατο με σκοπό να του κλείσουν το στόμα για πάντα.

Είναι η πρώτη φορά μετά από χρόνια (ΙΣΠΑΝΙΑ, ΦΡΑΝΚΟ) στα παγκόσμια χρονικά να καταδικάζεται σε θάνατο κάποιος για τις αναρχικές - αντιεξουσιαστικές απόψεις του.

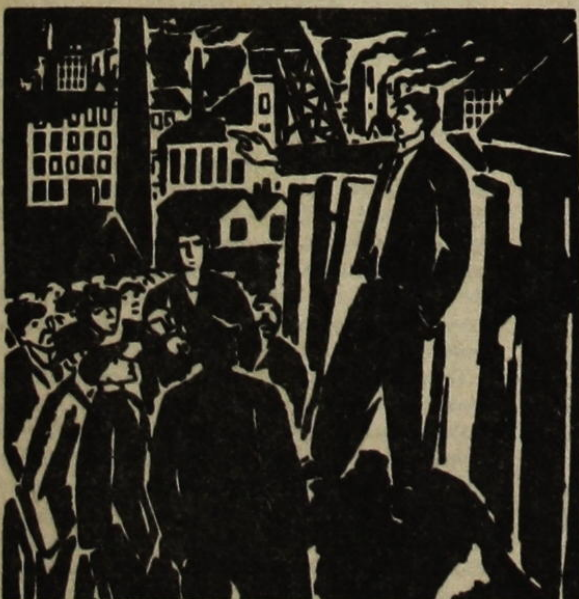
Πολλές κινητοποιήσεις έχουν γίνει σε Αγγλία, ΗΠΑ, Ιαπωνία, Ελλάδα, Γαλλία, κ.ά. για τον ΟΜΟΡΙ.

Κάνουμε έκκληση σ' όλους τους συντρόφους και στους πολίτες να κινητοποιηθούμε έγκαιρα για να ματαιώσουμε τον απαγχονισμό του ΟΜΟΡΙ.

ΚΑΤΩ Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

ΤΟ ΕΧΟΥΜΕ ΞΑΝΑΔΕΙ!

— ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΡΓΟ —

Αυτό το έργο το βλέπουμε κάθε χρόνο. Τους σοφούς εργατοπατέρες να κάθονται στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με τους στυλοβάτες της εθνικής μας οικονομίας. Η κυβέρνηση να το παίζει ουδέτερη κι η ΓΣΕΕ να ψάχνει τη μέση λύση. Κάποια Εργατικά Κέντρα τσακώνονται με κάποια άλλα για το ποιός είναι ο καλύτερος αφέντης του εργάτη γίνονται και κάποιες 24ωρες απεργιούλες — στάχτη για τα μάτια του κόσμου που λένε —

κι η δουλειά πάει στο τέλος πάντα στα δικαστήρια — εκτός απ' τον ενδιαφερόμενο όλοι τρώνε. Το δικαστήριο δίνει τελικά την αύξηση που είχε δώσει η κυβέρνηση — ο ουδέτερος δηλ. σ' όλα αυτά πριν απ' τις διαπραγματεύσεις, το ναυάγιο των διαπραγματεύσεων — και τέλος το δικαστικό αγώνα αυτό θα πει τσαμπουκάς — γίνεται κι ένα ξαναψάξιμο, ξαναδίνουν πάλι τα ίδια κι όλα καλά, όλα ωραία.

Οι εργατοπατέρες δικαιώθη-

καν, οι βιομήχανοι ανακουφίστηκαν, οι δικαστές βρήκαν να περνάν την ώρα τους κι η κυβέρνηση πήρε κάτι πόντους — και άμα πάει καλά η δουλειά καλώς, αλλιώς το κρίμα στους άλλους.

Κι αφού θα γίνουν όλα αυτά στο τέλος όλοι βλέπουμε πως κάτι ξεχασαν. Πράγματι όλους τους είδαμε στο έργο, μόνο που δεν είδαμε τον πρωταγωνιστή. Που αν δεν αποφασίσει ούτε και φέτος να πάρει τα πράγματα στα χέρια του, χαλώντας την ησυχία και το ήπιο κλίμα των καπιταλιστών, δεν έχει παρά να περιμένει την επόμενη ΕΣΣΕ, για να αποφασίσουν όλοι οι άλλοι — κυβέρνηση, και δικαστές, αφεντικά, εργατοπατέρες — εκτός απ' τον ίδιο.

